

A man's face is shown in profile, looking down, with his features mostly in shadow. The background is a dark green field filled with faint, glowing lines of computer code, reminiscent of the 'Matrix' aesthetic. The overall mood is mysterious and technological.

JACK MARS

SEZNAMTE SE,

AGENT ZERO

ŠPIONÁŽNÍ THRILLER O AGENTU ZERO – KNIHA 1

Jack Mars

Seznamte se, Agent Zero

«Lukeman Literary Management Ltd»

Mars J.

Seznamte se, Agent Zero / J. Mars — «Lukeman Literary Management Ltd»,

„Nebudete moct usnout, dokud knihu AGENT ZERO nedočtete. Autor odvedl skvělý kus práce, když vytvořil několik postav, které jsou plně rozvinuté a nejde si je neoblíbit. Popisy akčních scén jsou tak věrohodné, že je to, jako byste seděli v kině, slyšeli všechny zvuky a dívali se na obraz přes 3D brýle (a že by z toho opravdu byl skutečný hollywoodský trhák). Nemůžu se dočkat pokračování.“
— Roberto Mattos, Books and Movie Reviews V tomto dlouho očekávaném debutu série epických špionážních thrillerů od autora bestsellerů Jacka Marse se vydáme na napínavou jízdu napříč Evropou spolu s bývalým agentem CIA Kentem Steelem, kterého pronásledují teroristé, samotná CIA a jeho vlastní identita. Musí rozluštit záhadu, kdo po něm jde, k čemu se teroristická organizace chystá — a jaká tajemství skrývá ta překrásná žena, kterou vídá ve svých vzpomínkách. Kent Steele, 38 let, oblíbený profesor evropské historie na Kolumbijské univerzitě, žije poklidný život na předměstí New Yorku se svými dvěma náctiletými dcerami. To všechno se však změní, když mu jedné noci někdo zaklepe na dveře — tři teroristé, kteří ho unesou letadlem do Paříže, kde ho pak v zapadlém sklepení chtějí vyslýchat. Jsou přesvědčení, že Kent je ten nejvíc smrtící agent, který kdy byl u CIA. On je naopak přesvědčený, že mají nepravého. Jak to ve skutečnosti je? Se všemi konspiracemi kolem jeho osoby, odpůrci, kteří nejsou o nic méně chytrí než on sám, a se zabijákem v patách se Kent zaplétá do hry kočky s myší a vydává se na nebezpečnou cestu — takovou, která může vést zpět do Langley — a přichází na šokující fakta o své vlastní identitě. AGENT ZERO je špionážní thriller, kvůli kterému budete dlouho do noci obracet jednu stránku za druhou. „Jeden z nejlepších thrillerů, které jsem letos četl.“ — Books and Movie Reviews (re Any Means Necessary) K dispozici je také série bestsellerů autora Jacka Marse LUKE STONE (7 knih), která začíná dílem Any Means Necessary (knih 1), a kterou si můžete stáhnout zdarma. Kniha zatím obdržela více než 800 pětihvězdičkových hodnocení!

© Mars J.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

První kapitola	7
Druhá kapitola	14
Třetí kapitola	20
Čtvrtá kapitola	26
Pátá kapitola	33
Šestá kapitola	37
Sedmá kapitola	41
Osmá kapitola	47
Конец ознакомительного фрагмента.	53

Jack Mars

Seznamte se, Agent Zero

Copyright © by Jack Mars. Všechna práva vyhrazena. Pokud tak není uvedeno v Americkém Zákoně o ochraně autorských práv z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo předávána v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, nebo uchovávána v databázi či vyhledávacím systému bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je koncesovaná pouze pro vaše osobní užití. Tuto e-knihu je zakázáno dále prodávat nebo předávat dalším osobám. Pokud chcete tuto knihu sdílet s druhou osobou, zakupte si, prosím, dodatečnou kopii pro každého jednotlivce zvlášť. Pokud tuto e-knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo nejste prvním čtenářem této kopie, v takovém případě ji, prosím, vraťte majiteli a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Příběh v této knize je fiktivní. Jména, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď výsledkem představivosti autora nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či zesnulými, je pouze náhodná.

Jacket image Copyright GlebSStock, použito na základě licence od Shutterstock.com.

Jack Mars

Jack Mars se jako autor série thrillerů LUKE STONE, která čítá sedm knih, řadí v USA mezi nejprodávanější autory současnosti. Z jeho pera rovněž pochází novinka a zároveň prequel série FORGING OF LUKE STONE, která prozatím sestává ze tří knih; a v neposlední řadě je Mars autorem série špionážních thrillerů AGENT ZERO, která prozatím čítá šest knih.

Jack si rád přečte všechny vaše názory, tak neváhejte a navštivte www.jackmarsauthor.com, kde se můžete přihlásit k odběru emailů, získat knihu zdarma a různé další dárky, propojit svůj Facebook a Twitter, a hlavně zůstat v kontaktu!

KNIHY OD JACKA MARSE

SÉRIE ŠPIONÁŽNÍCH THRILLERŮ AGENT ZERO
SEZNAMTE SE, AGENT ZERO (Kniha č.1)

* * *

„Život zemřelých je uložen v paměti žijících.“
– Marcus Tullius Cicero

První kapitola

První hodina z celého dne byla vždy ta nejtěžší. Studenti se šourali do přednášecí auly na Kolumbijské univerzitě jako těžkopádné oživlé mrtvoly s prázdným pohledem a se smysly otupenými celonočním studováním nebo kocovinou, popřípadě kombinací obou. Na sobě měli povětšinou tepláky a včerejší trička a v rukou svírali papírové kelímky se sójovým moka latté nebo blonde roast či co vlastně v té době mládež pila.

Prací profesora Lawsona bylo vyučovat, dnes však poznal, že příchozí dav potřebuje po ránu povzbudit – nějaký mentální stimulant, který by nahradil kofein. Lawson dal studentům chvíli na to, aby našli svá místa a usadili se. Mezitím si svlékl své tvídové sako a přehodil jej přes opěradlo židle.

„Dobré ráno,“ pozdravil hlasitě. Jeho pozdrav několik studentů vytrhl z ranního deliria. Pár jich zvedlo hlavu v náhlém překvapení, jako by si teprve teď uvědomili, že došli do třídy. „Dnes si řekneme něco o pirátech.“

To si získalo trochu pozornosti. Někteří studenti zvedli oči, zamžourali přes clonu spánkové deprivace a snažili se určit, zda jejich učitel skutečně řekl „o pirátech“ nebo ne.

„Z Karibiku?“ zavtipkoval kluk z druháku v přední řadě.

„Ve skutečnosti ze Středomoří,“ opravil jej Lawson. Pomalu kráčel přes třídu s rukama spojenýma za zády. „Kolik z vás bylo na hodinách profesora Truitta o starověkých říších?“ Zhruba třetina třídy zvedla ruce. „Dobře. Pak jistě víte, že Osmanská říše byla nejmocnější na světě po téměř šest set let. Co ale už většina z vás vědět nemusí, je, že osmanští korzáři, nebo laicky řečeno barbarští piráti, pustošili moře po většinu tohoto období, a to od pobřeží Portugalska přes Gibraltarský průliv až po většinu Středomořího moře. Po čem myslíte, že nejvíc prahli? Ví to někdo? No tak, vím, že jste vzhůru.“

„Po penězích?“ navrhla dívka ve třetí řadě.

„Po pokladu,“ pronesl druhák ve předu.

„Po rumu!“ zvolal nějaký student ze zadního rohu místnosti a vysloužil si tím u třídy tichý smích. Reid se taky pousmál. Tak přece jen je tahle třída naživu.

„Zajímavé domněnky,“ řekl, „správnou odpovědí ale je vše, co jste navrhli. Věc se měla tak, že barbarští piráti povětšinou napadali evropské obchodní lodě a brali všechno – a tím myslím opravdu všechno. Boty, opasky, peníze, čepice, zboží, samotnou loď... a s ní i její posádku. Obecně se povídá, že v rozmezí let 1580 až 1780 barbarští piráti zajali a zotročili více než dva miliony lidí. Vše si pak odvezli zpět do svého království v severní Africe. Tak to pokračovalo po staletí. A co byste řekli, že se rozhodly v takové situaci udělat evropské národy?“

„Vyhlásily jim válku!“ zvolal student vzadu.

Nesmělá dívka v brýlích s rohovinovými obroučkami lehce zvedla ruku a zeptala se: „Navrhli jim dohodu?“

„V jistém smyslu,“ odpověděl Lawson. „Evropské mocnosti se dohodly vzdát hold barbarským národům, a to formou obrovského množství peněz a zboží. Mluvíme tady o Portugalsku, Španělsku, Francii, Německu, Anglii, Švédsku, Nizozemí... všechny tyto národy platily pirátům, aby se drželi dál od jejich lodí. Bohatí zbohatli a piráti se stáhli – alespoň většina. Pak se ale mezi koncem osmnáctého a počátkem devatenáctého století něco stalo. Došlo k něčemu, co bylo začátkem konce barbarských pirátů. Troufne si někdo tipnout správnou odpověď?“

Nikdo nepromluvil. Vpravo Lawson zahlédl studenta hrát si s telefonem.

„Pane Lowelle,“ oslovil jej. Student zvedl oči a zpozorněl. „Nějaké návrhy?“

„Hmm... Zasáhla Amerika?“

Lawson se usmál. „Ptáte se mě nebo mi to oznamujete? Věřte svým odpovědím a my ostatní si budeme alespoň myslet, že víte, o čem mluvíte.“

„Zasáhla Amerika,“ zopakoval student, tentokrát víc sebevědomě.

„Správně! Zasáhla Amerika. Jak ale jistě víte, tehdy byla naše země ještě v plenkách. Amerika byla tou dobou mladší než většina z vás. Museli jsme si vytvořit obchodní cesty do Evropy a podpořit naši ekonomiku, ale barbarští piráti nám začali brát naše lodě. A když jsme řekli ‚O co vám, sakra, jde?‘ chtěli po nás, abychom jim vzdali hold. My jsme stěží měli národní pokladnici, o jejím obsahu pak ani nemluvě. Naše prasátko bylo prázdné. Takže, jakou možnost jsme v takové situaci měli? Co jsme mohli dělat?“

„Vyhlásit válku!“ ozval se už známý výkřik ze zadu místnosti.

„Přesně! Neměli jsme jinou možnost než vyhlásit jim válku. V té době Švédsko s piráty bojovalo již rok a společně jsme v letech 1801 a 1805 získali přístav Tripolis a obsadili město Dernu, čímž jsme tento konflikt efektivně uzavřeli.“ Lawson se opřel o okraj svého stolu a složil si ruce před tělem. „Samozřejmě jsem vynechal mnoho detailů, toto je však hodina evropské historie, nikoliv americké. Pokud budete mít možnost, určitě si přečtěte něco o důstojníku Stephenu Decaturovi a jeho fregatě USS Philadelphia. To jsem ale odbočil. Proč se bavíme o pirátech?“

„Protože piráti jsou cool?“ navrhl Lowell, který od chvíle, co ho profesor vyvolal, odložil svůj telefon.

Lawson se zasmál. „S tím nemohu nesouhlasit. Ale ne, tohle nebyl hlavní důvod. O pirátech se bavíme proto, že v První barbarské válce lze spatřit něco, co se v letopisech napříč historií vidí jen málo.“ Narovnal se, přehlédl místnost a pohlédl do očí několika studentů. Nyní v nich Lawson viděl alespoň trochu života, známku toho, že většina studentů dnešního rána byla skutečně naživu, možná dokonce zaujatá. „Po celá staletí se žádná z Evropských mocností neodvážila postavit barbarským národům. Snazší bylo jim jednoduše zaplatit. Bylo zapotřebí Ameriky – která byla tehdy většinou vyspělých zemí jenom pro smích – aby se konečně něco změnilo. Bylo zapotřebí podniknout zoufalé kroky a zhostit se toho měl národ, který byl až směšně a beznadějně vojensky zastíněn. Jedině tak mohl přijít převrat v nadvládě nad nejceněnější obchodní cestou na světě. A v tom spočívá jádro dnešní lekce.“

„Nezahrávat si s Amerikou?“ navrhl někdo.

Lawson se usmál. „Vlastně ano.“ Pro zdůraznění své pointy zdvihl prst do vzduchu. „Hlavní je ale poznatek, že zoufalství a naprostý nedostatek reálných možností může vést k těm největším triumfům, které svět kdy viděl, a historie je toho důkazem. Právě ta nás učila znovu a znovu, že není na světě žádného režimu, který by nebylo možné svrhnout, žádné země, která by byla příliš malá na to, aby mohla něco dokázat.“ Lawson mrknul. „Na to si vzpomeňte, až vám bude připadat, že na něco nestačíte.“

Na konci hodiny byl viditelný rozdíl mezi těmi unavenými studenty, kteří se do třídy sotva vlekli, a vysmátou skupinou, která třídu kypře opouštěla. U jeho stolu se na cestě z auly zastavila dívka s růžovými vlasy, usmála se a pronesla: „Skvělá hodina, profesore. Jak se jmenoval ten americký důstojník, o kterém jste mluvil?“

„Jmenoval se Stephen Decatur.“

„Díky.“ Zapsala si jméno a pak pospíchala ven ze třídy.

„Profesore?“

Lawson vzhlédl. Stál před ním ten druhák z přední řady. „Ano, pane Garnere? Co pro vás mohu udělat?“

„Jenom bych vás chtěl poprosit o laskavost. Ucházím se o stáž v Muzeu přírodní historie a, no, hodil by se mi doporučující dopis.“

„Jistě, to není problém. Ale nejste náhodou v posledním ročníku oboru antropologie?“

„To jo. Ale, no, říkal jsem si, že dopis od vás by mohl mít trochu větší váhu, víte? A, no...“ student sklopil zrak, „tohle je tak nějak můj nejoblíbenější předmět.“

„Váš nejoblíbenější předmět, říkáte,“ Lawson se usmál. „S radostí pomohu. Zítra to pro vás budu mít nachystané – vlastně ne, dnes večer mám už nějaké neodkladné záležitosti, které nemohu zmeškat. Bude vám to stačit v pátek?“

„Nespěchejte. Pátek je super. Díky, profesore. Mějte se!“ Garner vyrazil ze třídy a nechal Lawsona o samotě.

Rozhlédl se po prázdné aule. Tuhle část dne měl nejraději, přestávky mezi jednotlivými hodinami – kdy se stávající spokojenost s předchozí přednáškou mísila s očekáváním té další.

Zazvonil mu mobil. Zpráva od Mayi. Budeš doma do 17:30?

Jo, odepsal. Tohle bych si nenechal ujít. Ona neodkladná záležitost, kterou měl na dnešní večer v plánu, byla noc her u nich doma. Kvalitně strávený rodinný čas s jeho dvěma dcerami.

Super, přišla odpověď od jeho dcery. Mám novinky.

Jaké novinky?

Až pak, odpověděla. Zamračil se nad její neurčitou zprávou. Najednou mu celý den, který měl před sebou, přišel velice dlouhý.

* * *

Jakmile toho dne jeho vyučování skončilo, Lawson si sbalil svou brašnu, oblékl svůj péřový zimní kabát a pospíchal k parkovišti. Únor v New Yorku doprovázel jako vždy štiplavý mráz, v poslední době to však bylo ještě horší. I ten nejslabší závan větru dokázal doslova sežehnout mrazem.

Nastartoval auto a nechal motor pár minut rozehrívát, zatímco si dýchal do spojených dlaní, aby alespoň trochu rozehrál své prokřehlé prsty. Tohle byla jeho druhá zima v New Yorku, ale že by se začínal aklimatizovat na zdejší chladné podnebí, to se říct nedalo. Když bydlel ve Virginii, už čtyři stupně nad nulou mu přišly mrazivé. Aspoň že nesněží, pomyslel si. Pozitivum.

Z kampusu Kolumbijské univerzity to k němu domů bylo pouhých sedm kilometrů, v téhle hodině však doprava značně vázla a ostatní řidiči byli povětšinou nepokryté otrávení. Reid si cestu zpříjemňoval audioknihami, ke kterým ho nedávno přivedla jeho starší dcera. V tu chvíli poslouchal Jméno růže od Umberta Eca, ačkoliv měl problém soustředit se na jednotlivá slova. Přemýšlel o záhadné zprávě, kterou mu Maya poslala.

Dům Lawsonových byl obyčejný dvoupatrový bungalov z hnědých cihel postavený v Riverdale, severní části Bronxu. Reid miloval to bukolické předměstí – město a univerzita nebyly příliš vzdálené, ulice se krásně klikatily a směrem na jih ustupovaly širokým bulvárům. Dcerky to tu taky zbožňovaly, a pokud by se Maya dostala na Kolumbijskou nebo třeba na záložní Newyorskou univerzitu, nemusela by odejít z domu.

Hned jakmile Reid vstoupil do domu, věděl, že je něco jinak. Cítil to ve vzduchu a slyšel tlumené hlasy vycházející z kuchyně na konci haly. Odložil brašnu, potichu si svlékl svůj sportovní kabát a pak se po špičkách vykradl z předsíně.

„Co se to tady u všech všudy děje?“ zeptal se místo pozdravu.

„Ahoj tati!“ Sara, jeho čtrnáctiletá dcera, poskakovala na špičkách a sledovala Mayu, svou starší sestru, která právě prováděla nějaký podezřelý rituál nad zapékačí mísou. „Děláme večeři!“

„Já dělám večeři,“ zamumlala Maya, aniž by vzhlédla, „ona je divák.“

Reid překvapeně zamrkal. „Dobře. Mám pár otázek.“ Nahlédl přes rameno Mayi, která právě zalévala purpurovou omáčkou mísu plnou úhledně poskládaných vepřových kousků. „První je... eh?“

Maya ani tentokrát nevzhlédla. „Nedívej se tak na mě,“ řekla, „pokud bude vaření ve škole povinný předmět, aspoň to nějak využiju.“ Konečně zvedla oči a lehce se na něj usmála: „Ale ne že si začneš zvykat.“

Reid zvedl ruce v obranném gestu: „To ani v nejmenším.“

Maye bylo šestnáct let a byla nebezpečně chytrá. Zjevně svůj intelekt zdědila po své matce; příštím rokem měla být v posledním ročníku střední školy, jelikož přeskočila osmou třídu. Měla po Reidovi tmavé vlasy, tajemný úsměv a smysl pro dramatičnost. Sara na druhou stranu vypadala úplně jako Kate. Jak se z ní stával teenager, Reida čas od času bolelo dívat se na její obličej, přestože to na

sobě nikdy nedával znát. Po Kate také zdědila její temperament. Většinu času byla Sara naprostým zlatíčkem, ale tu a tam dokázala natropit pěknou spoušť, když se projevila její vznětlivá povaha.

Reid sledoval s nejvyšším údivem, jak jeho dvě dcery prostírají stůl k večeři. „Vypadá to výtečně, Mayo,“ pronesl.

„Počkat, ještě jedna věc.“ Sáhla pro něco do lednice a vytáhla hnědou lahev. „Belgické je tvoje oblíbené, nemám pravdu?“

Reid přimhouřil oči. „Jak jsi ho...?“

„Neboj, teta Linda ho koupila.“ Otevřela víko a nalila pivo do sklenice. „Tak, teď už můžeme jíst.“

Reid byl nesmírně vděčný, že sestra Kate Linda bydlela pouhých pár minut od nich. Vychovávat dvě dospívající děvčata a během toho získat titul docenta by bez ní byl nemožný úkol. Také to byl jeden z hlavních motivů, proč se přestěhovat do New Yorku; aby dívky měly blízko někoho, kdo by jim byl ženským vzorem. (Ačkoliv nebyl zrovna nadšený z toho, že Linda kupuje jeho náctileté dceři pivo bez ohledu na to, pro koho ve skutečnosti je.)

„Mayo, tohle je výborné,“ pochválil svou dceru po prvním soustu.

„Díky. To je omáčka z uzené chilli papričky.“

Otřel si ústa, odložil kapesník a pak se zeptal: „Dobře, tak ven s tím. Co jsi provedla?“

„Cože? Nic!“ naléhala.

„Co jsi rozbila?“

„Nic jsem...“

„Vyhodili tě ze školy?“

„Tati, no tak...“

Reid se melodramaticky oběma rukama chytil stolu. „Ale to snad ne, neříkej mi, že jsi těhotná. Nemám ani brokovnici.“

Sara se zahihňala.

„Můžeš už přestat?“ pronesla Maya rozmrzele. „Jen jsem ti chtěla udělat radost, víš.“ Jedli tedy v tichosti další minutu, než Maya jako by mimoděk dodala: „Ale když už jsi to načal...“

„A je to tady.“

Odkáslala si a řekla: „Já mám tak nějak rande. Na Valentýna.“

Reidovi málem zaskočil kousek vepřového.

Sara se zakřenila. „Říkala jsem ti, že bude jančit.“

Trochu se sebral a zvedl ruku. „Počkej, počkej. Já nejančím. Jenom jsem si myslel... Nevěděl jsem, že, no... chodíš na rande?“

„Ne,“ řekla Maya rychle. Potom pokrčila rameny a sklopila oči na svůj talíř. „Možná. Ještě nevím. Ale je to milej kluk a chtěl by mě pozvat na večeři ve městě...“

„Ve městě,“ zopakoval Reid.

„Ano, tati, ve městě. A já budu potřebovat šaty. Je to dost luxusní místo a já nemám nic na sebe.“

Nebylo to poprvé, co si Reid přál, aby tu byla Kate, ale tentokrát bylo jeho přání ještě zoufalejší. Vždycky si říkal, že jeho dcery přece jednou půjdou na rande, ale tak nějak doufal, že to nebude dřív než v pětadvaceti. V takových chvílích se uchyloval ke svému záchrannému rodičovskému akronymu: CBDK – co by dělala Kate? Jelikož byla umělkyně s nespoutaným duchem, jistě by tuto situaci zvládla o dost lépe než on. Snažil se na to nezapomenout.

Musel vypadat mimořádně ustaraně, jelikož se Maya zlehka zasmála a položila ruku na tu jeho. „Jsi v pořádku, tati? Je to jenom rande. K ničemu nedojde. Není to nic velkého.“

„Jasně,“ řekl tlumeně, „máš pravdu. Jasně, že o nic nejde. Uvidíme, jestli bude mít teta Linda čas vzít tě o víkendu do města a —“

„Chci, abys mě tam vzal ty.“

„Vážně?“

Pokrčila rameny. „Jasně, nechtěla bych si koupit nic, s čím bys nesouhlasil.“

Šaty, večere ve městě a nějaký kluk... nikdy dřív ani nepomyslel na to, že by se s něčím takovým musel vypořádat.

„Tak dobře,“ řekl, „pojede v sobotu. Mám ale jednu podmínku – dnes večer si vybírám já.“

„Hmm,“ zamyslela se Maya, „ty se s tím teda nemažeš. Musím to probrat se svou společnicí.“ Maya se otočila na svou sestru.

Sara přikývla. „Dobře, pokud nebudeme hrát Risk.“

Reid se zasmál. „Nevíš, o čem mluvíš. Risk je přece nejlepší.“

Po večeri Sara umyla nádobí a Maya připravila horkou čokoládu. Reid mezitím nachystal jednu z jejich nejoblíbenějších her, Ticket to Ride, klasickou stolní hru založenou na stavění vlakových tratí napříč Amerikou. Při rozdávání karet a malých plastových vagonů se přistihl, že přemýšlí, kdy se to stalo. Kdy Maya tak rychle vyrostla? Poslední dva roky, od doby, co Kate odešla, zastával roli obou rodičů (s neocenitelnou pomocí jejich tety Lindy). Obě ho stále potřebovaly, nebo to tak alespoň vypadalo, ale nebude to trvat dlouho a odejdou na vysokou, potom zaměstnání, kariéra a pak...

„Tati?“ Do jídelny vešla Sara a sedla si ke stolu naproti němu. Jako by právě četla jeho myšlenky, řekla: „Nezapomeň, že příští středu večer mám výtvarnou výstavu. Přijdeš tam, že?“

Usmál se. „Jasně, zlato. To bych si nenechal ujít.“ Pak spráskl ruce. „A teď! Kdo by se rád nechal srazit – myslím tím, kdo by si rád zahrál příjemnou rodinnou hru?“

„Jdeme na to, staříku,“ zavolala Maya z kuchyně.

„Staříku?“ řekl Reid nabručeně. „Je mi třicet osm!“

„Stojím si za tím,“ zasmála se, když vcházela do jídelny. „Aha, zase vláčky.“ Její široký úsměv trochu povadl. „Ta byla mámina oblíbená, že?“

„No... jo,“ Reid se zamračil, „to byla.“

„Jsem modrá!“ oznámila Sara a začala vybírat svoje dílky.

„Oranžová,“ řekla Maya. „Jakou barvu chceš ty, tati? Haló?“

Reid sebou trhl, když ho Maya vytrhla ze zamyšlení. „Promiň. Asi zelená.“

Maya před něj posunula několik dílků. Reid se přinutil k úsměvu, přestože se v myšlenkách trápil.

* * *

Po dvou hrách, z nichž obě vyhrála Maya, si šly dívky lehnout a Reid se odebral do své studovny, malého pokoje v přízemí hned vedle předsíně.

V Riverdale nebylo bydlení levné, pro Reida však bylo prioritou, aby jeho dívky žily v bezpečném a příjemném prostředí. Měli pouze dvě ložnice, takže si z kamrlíku v přízemí udělal svou pracovnu. Pokoj měřil tři na tři metry a zdálo se, že každé volné místo zabírají Reidovy knihy a sběratelské předměty. Z otřepaného koberce byl díky pracovnímu stolu a koženému křeslu vidět jen kousek.

Po dlouhém ponocování stráveném psaním poznámek, přípravou lekcí na následující den a čtením biografii ve svém křesle často usínal. Aby k sobě byl ale upřímný, usínat ve své vlastní posteli pro něj nebylo o nic snazší. Třeba že se místo jeho pobytu změnilo, když se s děvčaty přestěhoval do New Yorku krátce poté, co Kate zemřela, stále měl obrovskou matraci a postel, která zkrátka byla jejich, jeho a Kate.

Člověk by si mohl myslet, že od té doby ta bolest ze ztráty Kate poleví, alespoň částečně. A někdy tomu tak skutečně bylo, dočasně. Pak ale stačilo projít kolem její oblíbené restaurace nebo zahlédnout v televizi její oblíbený film a všechno se mu vrátilo, jako by se to stalo teprve včera.

Pokud to podobně vnímaly jeho dcery, nemluvily o tom. Ve skutečnosti o ní mluvily zcela otevřeně, což bylo něco, co Reid stále nedokázal.

Na jedné z polic s knihami stála její fotka, kterou pořídili na kamarádově svatbě před deseti lety. Po většinu noci byl rámeček otočený dozadu, jinak by Reid strávil celý večer zíráním na něj.

Jak neskutečně nefér dokáže svět být. Jeden den má člověk všechno – hezký domov, úžasné děti, skvělou kariéru. Dřív žili v McLeanu ve Virginii; on pracoval jako pomocný profesor na nedaleké Univerzitě George Washingtona. V rámci své práce musel hodně cestovat, na semináře, summity, a jako hostující lektor Evropské historie navštěvoval školy po celé zemi. Kate byla zaměstnaná v restauračním oddělení Smithsonianského Amerického muzea umění. Jejich děti jen vzkvétaly. Život byl dokonalý.

Ale jak už řekl Robert Frost, nic krásného netrvá věčně. Jednoho zimního odpoledne Kate v práci omdlela – nebo si to alespoň mysleli její kolegové, jakmile se najednou zhroutila ve svém křesle a pak z něj spadla. Zavolali záchranku, ale bylo už pozdě. V nemocnici ji prohlásili za klinicky mrtvou. Embolie, řekli doktoři. Krevní sraženina se jí dostala do mozku a způsobila cévní mozkovou příhodu. Doktoři při vysvětlování používali odborných termínů, kde se dalo, jako by tím tuhle nesmírnou ránu mohli zmírnit.

Nejhorší ale bylo, že Reid byl zrovna pryč, když k tomu došlo. Byl na vysokoškolském semináři v Houstonu a přednášel o středověkých kulturách, když mu zazvonil telefon.

A tak se dozvěděl, že jeho manželka nežije. Přes telefon, venku na chodbě vedle přednášecí místnosti. Pak přišel let domů, snahy utěšit své dcery a současně zvládnout svůj vlastní zdrcující žal, a nakonec stěhování do New Yorku.

Reid vstal ze svého křesla, vzal zarámovanou fotku a otočil ji. Nerad nad tím vším přemýšlel, nad koncem a tím, co následovalo. Chtěl si ji pamatovat takhle, jako na té fotografii, Kate ve svých nejlepších dnech. Tuhle vzpomínku si vybral.

Když se však díval na ten obrázek, bylo tam ještě něco, něco na okraji jeho vědomí – nějaká zamlžená vzpomínka, která se pokoušela prodrat na povrch. Bylo to téměř jako dějà vu, ale ne v souvislosti s přítomností. Jako by se mu jeho podvědomí snažilo podsunout něco, co bylo pohřbené hodně hluboko.

Do reality ho vrátilo náhlé zaklepaní na dveře. Reid zaváhal, přemýšlel, kdo by to mohl být. Blížila se půlnoc; dívky byly v posteli už pár hodin. Pak se to energické zaklepaní ozvalo znovu. Reid měl obavy, aby se jeho dcery neprobudily, tak se rychle vydal ke dveřím. Konec konců žili v klidné čtvrti a nemusel mít strach otevřít dveře, ať už byl den nebo půlnoc.

Nebyl to však mrazivý poryv větru, kvůli kterému na místě ztuhl. Ke svému překvapení stanul tváří v tvář třem mužům. Pocházeli zcela jistě ze Středního východu, všichni měli tmavou pleť, černé vousy, hluboko posazené oči a na sobě silné černé bundy a boty. Dva z nich stáli po stranách a byli vysocí a hubení; třetí stál uprostřed mírně za nimi, byl ramenatý a mohutný, a vypadal, že něco jako úsměv mu bylo úplně cizí.

„Reid Lawson,“ řekl ten vysoký nalevo, „jste to vy?“ podle přízvuku to byl Íránec, nebyl však tolik znatelný, zřejmě strávil nějakou dobu ve státech.

Reidovi vyschlo v krku, když si všimnul šedé dodávky, která stála u chodníku s motorem na volnoběhu a zhasnutými světly. „Omlouvám se,“ řekl jim, „nejspíš jste si spletli dům.“

Aniž by z Reida spustil oči, vysoký muž napravo zvedl telefon a ukázal něco svým dvěma společníkům. Muž nalevo, který Reidovi předtím položil otázku, kývl.

Bez sebemenšího varování se na něj ten mohutný vrhl, na své rozměry pozoruhodně rychle. Jednou masitou rukou hrábl po Reidově krku. Reid se jen náhodou otočil z jeho dosahu, spíš klopýtl dozadu a málem zakopl o vlastní nohy. Sotva se dotkl špičkami prstů dlážděné podlahy, rychle se vzb chopil.

Zatímco klopýtal pozpátku a snažil se získat rovnováhu, ti tři vtrhli do jeho domu. Začal panikařit, hlavou mu běžely jen myšlenky na jeho dvě dcery, které nic netuše spaly nahoře.

Otočil se a rozběhl se předsíní do kuchyně. Oběhl kuchyňský ostrůvek a ohlédl se přes rameno – vydali se za ním a byli mu v patách. Telefon, problesklo mu v zoufalství hlavou. Ležel na stole v jeho studovně, ale v cestě mu stáli jeho pronásledovatelé.

Musel je vyvést z domu, co nejdál od jeho dětí. Vpravo od něj byly dveře na terasu. Rozrazil je a vyběhl ven na dvorek. Jeden z mužů zaklel v cizím jazyce – nejspíš arabsky – a všichni se za ním vydali. Reid se přehoupl přes zábradlí, které terasu lemovalo, a přistál na malé zahrádce. S dopadem mu kotníkem vystřelila ostrá bolest, ale nevěnoval jí pozornost. Oběhl roh domu, přitiskl se k cihlové fasádě a zoufale se snažil ztišit svůj přerývaný dech.

Cihly byly na dotek ledové a lehký zimní vánek se mu zařezával do svalů. Prsty u nohou už dávno necítil – z domu vyběhl jen v ponožkách. Po celém těle mu naskočila husí kůže.

Slyšel, jak si ti tři šeptají, chraptivě a naléhavě. Počítal jednotlivé hlasy – jeden, druhý a pak třetí. Vyšli z domu. Skvěle; to znamená, že jdou jenom po něm, a ne po jeho dcerách.

Potřeboval se dostat k telefonu. Nemohl se však vrátit do domu, aniž by ohrozil děvčata. Stejně tak nemohl zaklepat na dveře sousedům. Moment – kousek odsud byl na telefonní tyči připevněný telefon pro nouzová volání. Pokud by se tam zvládl dostat...

Zhluboka se nadechl a rozběhl se přes tmavý dvorek. Dokonce se odvážil přeběhnout přes kužely světla, které vrhaly pouliční lampy. V kotníku mu tepalo bolestí a do chodidel se mu zabodávaly mrazivé jehličky, ale nutil se běžet dál, co nejrychleji.

Reid se rychle ohlédl přes rameno. Jeden z vysokých mužů jej zahlédl. Vyštěkl něco na svoje komplice, ale ani jeden se za ním nerozběhl. Divné, pomyslel si Reid, ale zastavit se kvůli tomu nehodlal.

Doběhl ke žlutému boxu s nouzovým telefonem, trhnutím jej otevřel a rychle stiskl červené tlačítko, které pošle zprávu na tísňovou linku. Znovu se ohlédl přes rameno. Žádného z mužů už ale neviděl.

„Haló?“ zašeptal naléhavě do telefonu. „Slyšíte mě?“ Jak to, že nesvítí nouzové světlo? Po stisknutí červeného tlačítka se má rozsvítit světlo. Funguje to vůbec? „Jmenuji se Reid Lawson, pronásledují mě tři muži, bydlím v —“

Silná ruka popadla Reida za vlasy a trhla s ním dozadu. Slova mu uvázla v hrdle a unikla jako sotva slyšitelné chraptivé zasypání.

Dál už věděl jenom to, že mu obličej zakryla hrubá látka, která ho zaslepila – pytel přes hlavu – a ruce mu silou stáhli za záda a nasadili na ně pouta. Snažil se vzpírat, ale silné paže jej držely pevně a zápěstí měl zkroucená tak, že se mu div nezlomila.

„Počkejte!“ podařilo se mu vykřiknout, „prosím...“ Do břicha mu přiletěla pěst s takovou silou, až mu to vyrazilo dech. Nemohl dýchat, natož pak mluvit. Před očima se mu roztančily hvězdy a málem omdlel.

Pak ho někam vlekli, jeho ponožky se prodíraly o chodník. Hodili ho do dodávky a zavřeli za ním dveře. Ti tři si hrdelními hlasy v cizím jazyce vyměnili několik slov, která zněla vyčítavě.

„Proč...?“ podařilo se Reidovi dostat ze staženého hrdla.

Na rameni ucítil ostré bodnutí jehly a pak se svět ponořil do tmy.

Druhá kapitola

Tma. Chlad. Hukot, ohlušující, táhlý, bolestivý.

První věc, které si Reid všiml, když přišel k vědomí, byla, že svět byl černý – nic neviděl. Štiplavý pach paliva ho dráždil v nose. Snažil se pohnout svými ztuhými končetinami, ale ruce měl stále svázané za zády. Mrznul, ale necítil žádný vítr; jen chladný vzduch, jako by seděl v lednici.

Pomaloučku, jako v mlze, se mu začaly vybavovat vzpomínky na to, co se stalo. Tři středovýchodní muži. Pytel přes hlavu. Jehla do ramene.

Začal panikařit, lomcovat pouty a kopat nohama. Zápěstími mu projela bolest v místech, kde se mu do kůže zařezal kov. Jeho kotník pulzoval a vysílal mu do celé nohy vlny bolesti. V uších cítil intenzivní tlak a neslyšel nic víc než řev motoru.

Na zlomek sekundy ucítil v žaludku pocit klesnutí – výsledek negativního přetížení. Byl v letadle. A podle zvuku soudil, že se nejednalo o běžné cestovní letadlo. Všechen ten rámus, nadměrně hluchý motor, pach paliva... uvědomil si, že se musí nacházet na palubě nákladního letadla.

Jak dlouho byl v bezvědomí? Co mu to píchli? Jsou jeho dcery v bezpečí? Jeho dcery. Do očí mu vstoupily slzy v zoufalé naději, že se jim nic nestalo, že snad policie uslyšela jeho zprávu a poslala do jeho domu někoho, kdo se o ně postará...

Zavrtěl se ve svém kovovém sedadle. Navzdory bolesti a vyprahlému hrdlu se pokusil promluvit.

„H-haló?“ vyšlo z něj sotva slyšitelným šepem. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Haló? Je tu někdo...?“ Uvědomil si, že přes řev motoru nemohl nikdo nic slyšet, pokud by neseděl přímo vedle něj. „Haló!“ pokusil se o zvýšený hlas. „Prosím... řekněte mi, co se to—“

Hrubý mužský hlas na něj zasyčel něco v arabštině. Reid sebou trhl; ten muž byl velmi blízko, ne dál než dva metry.

„Prosím, jen mi řekněte, o co tady jde,“ prosil. „Co se děje? Proč tohle děláte?“

Druhý hlas jej výhrůžně okřikl v arabštině, tentokrát napravo od něj. Reid sebou při tom ostrém napomenutí škulbl. Doufal, že hučení motoru letadla zamaskovalo, jak se třese.

„Máte toho nesprávného,“ řekl. „Co po mě chcete? Peníze? Moc jich nemám, ale mohl bych – počkat!“ Kolem jeho paže se sevřela silná dlaň jako svěrák a o chvíli později jej vytrhla z jeho sedadla. Zapotácel se, pokusil se vstát, ale nestabilita při letu a bolest v jeho kotníku vyhrály. Podlomila se mu kolena a svalil se na bok.

Něco tvrdého a těžkého narazilo do jeho trupu. Celým torzem se mu rozlehla bolest. Snažil se protestovat, ale vycházely z něj jen nesrozumitelné vzlyky.

Další bota jej nakopla do zad. A pak další do brady.

Navzdory příšerné situaci, ve které se vyskytl, Reida napadla bizarní myšlenka. Tihle muži, jejich hlasy, jejich kopance, to vše nasvědčovalo tomu, že jde o osobní mstu. Necítil se pouze napaden. Vysmívali se mu. Tihle muži byli našťvaní – a jejich hněv byl zaměřený na něj jako laserové ukazovátko.

Bolest pomalu vybledla a na její místo nastoupila chladná otupělost, která pohltila jeho tělo, než znovu ztratil vědomí.

* * *

Bolest. Pronikavá, pulzující, neutuchající, spalující.

Reid se opět probudil. Vzpomínky na minulost... nevěděl, kolik už uplynulo času, ani neměl tušení, zda je den či noc, nebo kde se vůbec nachází. Ale vzpomínky se mu vrátily, nesouvislé, jako jednotlivé útržky z foto filmu rozházené po zemi.

Tři muži.

Nouzový telefon.

Dodávka.

Letadlo.

A teď...

Reid se odvážil otevřít oči. Nebylo to snadné. Cítil, jako by měl víčka slepená lepidlem. I přes tenkou kůži dokázal určit, že kolem něj bylo jasné, umělé světlo, které čekalo na druhé straně. Cítil na obličejí jeho teplo a viděl síť kapilár na svých víčkách.

Zamžoural. Jediné, co viděl, bylo nelítostné světlo. Jasné a bílé, které se mu vpalovalo do očí. Bože, jeho hlava byla jako střep. Pokusil se zasténat a s novou dávkou elektrizující bolesti zjistil, že ho bolí taky čelist. Jazyk měl oteklý a suchý a cítil na něm kovovou pachut'. Krev.

Uvědomil si, že jeho oči šly tak ztěžka otevřít, protože byly skutečně slepené. Na tváři cítil horkost a něco lepkavého. Krev mu stekla přes čelo do očí. Nebylo se čemu divit, když ho v letadle surově zkopali do bezvědomí.

Ale přesto viděl to světlo. Sundali mu z hlavy pytel. Jestli to bylo dobře nebo ne, to se teprve uvidí.

Jeho oči se pomalu přizpůsobovaly a on se opět marně snažil pohnout rukama. Stále byly svázané, tentokrát však ne pouty. Na místě ho držela silná, hrubá lana. Kotníky měl také přivázané – k nohám dřevěné židle.

Jeho zrak se konečně přizpůsobil silnému světlu a začal rozeznávat nejasné obrysy. Nacházel se v malé místnosti bez oken s nerovnými betonovými zdmi. Bylo tam horko a vlhko, až mu vzadu na krku vyrazil pot, přestože že jeho tělo bylo chladné a částečně znečitlivělé.

Pravé oko neodkázal úplně otevřít, a i sebemenší pokus mu vysílal do hlavy ostrou bolest. Buď ho do toho místa koplí, nebo ho bili i tehdy, když už ztratil vědomí.

To jasné světlo vycházelo z tenké výslechové lampy na pojízdné základně nastavené zhruba na jeho výšku a nasměrované přímo do jeho obličejí. Halogenová žárovka intenzivně zářila. Pokud za touhle lampou něco bylo, neměl šanci to vidět.

Malou místností se rozlehlo cinknutí, při kterém sebou Reid trhnul – zvuk odsouvané západky. Někde zavržaly panty, Reid ale neviděl žádné dveře. Pak se s dutým kovovým zvukem opět zavřely.

Světlo zastínila silueta, která se nad ním vztyčila a vrhla na něj svůj stín. Otrásl se, neodvažoval se vzhlednout.

„Kdo jste?“ mužský hlas, trochu vyšší než hlasy mužů, kteří jej unesli, ale přesto silně říznutý středovýchodním přízvukem.

Reid otevřel ústa a chystal se promluvit – říct jim, že není nic víc než obyčejný profesor historie, že mají toho nesprávného – ale rychle si vzpomněl, že naposledy, když se o to pokoušel, ho zkopali do bezvědomí. Namísto toho mu ze rtů uniklo tiché zaskuhrání.

Muž si povzdechl a stáhl se ze světla zpět do tmy. Reid zaslechl, jak něco zaskřípalo po betonové podlaze; nohy další židle. Muž posunul lampu, aby mířila mírně od Reida, a pak si sedl naproti němu na židli tak, že se jejich kolena téměř dotýkala.

Reid pomalu vzhlédl. Muž naproti němu byl mladý, nanejvýš třicet let, s tmavou kůží a elegantně zastřiženým černým plnovousem. Na očích měl kulaté stříbrné brýle a bílou kufi, kruhovou pokrývku hlavy bez lemu.

V Reidovi svítla naděje. Tento mladý muž vypadal, že by mohl být inteligentní, ne jako ti surovci, kteří jej napadli a unesli z domova. Možná by se s ním dalo vyjednávat. Možná to tu všechno řídil...

„Začneme jednoduše,“ pronesl muž. Tón jeho hlasu byl mírný a nenucený, jako když psycholog mluví ke svému pacientovi. „Jak se jmenujete?“

„L... Lawson.“ Hlas se mu při prvním pokusu zlomil. Zakašlal a mírně ho vyděsilo, když na podlahu dopadly kapičky krve. Muž před ním znechuceně ohrnul nos. „Jmenuji se... Reid Lawson.“ Proč se ho stále ptají na jméno? Už jim ho přece řekl. Ukřivdil snad někomu, aniž by o tom věděl?

Muž se táhle nadechl a pak pomalu vydechl nosem. Opřel se lokty o kolena, naklonil se dopředu a ztišil hlas. „Je spousta lidí, kteří by teď rádi byli v této místnosti. Naštěstí pro vás jsme tu jen vy a já. Pokud ke mně však nebudete upřímný, nebudu mít jinou možnost, než sem pozvat... ostatní. A ostatní tak nějak postrádají můj soucit.“ Narovnal se. „Takže se vás zeptám znovu. Jak... se... jmenujete?“

Jak je mohl přesvědčit, že byl přesně tím, co jim říkal? Reidův srdeční tep se zdvojnásobil, když na něj dopadla drsná pravda. V této místnosti mohl dost možná zemřít. „Říkám vám pravdu!“ naléhal. Najednou se z něj slova začala řinout jako z prolomené přehrad. „Jmenuji se Reid Lawson. Prosím, řekněte mi, proč jsem tady. Nemám tušení, co se tady děje. Neudělal jsem nic —“

Muž na židli ho udeřil přes obličej hřbetem ruky. Reidova hlava sebou divoce trhla. Zalapal po dechu, když mu čerstvě roztrženým rtem projela palčivá bolest.

„Vaše jméno.“ Muž si otřel krev ze zlatého prstenu, který měl na ruce.

„Říkal jsem vám,“ zakoktal se, „že se jmenuji Lawson.“ Spolkl vzlyknutí. „Prosím.“

Odvážil se vzhlednout. Muž seděl opřený ve své židli, netečně, chladně. „Vaše jméno.“

„Reid Lawson!“ Reid cítil, jak se mu do obličeje hrne krev a bolest se začíná měnit v hněv. Nevěděl, co jiného má říct, co chtějí, aby jim řekl. „Lawson! Jsem Lawson! Můžete si zkontrolovat mou... mou...“ Ne, nemohli zkontrolovat jeho občanku. Neměl s sebou peněženku, když jej ti tři muslimové unesli.

Jeho vyslychající zamlaskal a zasadil mu svou kostnatou pěst na solar. Reidovi opět unikl z plic všechen vzduch a celou minutu se nemohl nadechnout, až se mu nakonec podařilo trhaně vtáhnout do plic trochu vzduchu. Jeho hrud' příšerně páčila. Po tvářích mu stékal pot a páčil ho v rozraženém rtu. Jeho hlava visela bezvládně s bradou na klíční kosti a měl co dělat, aby potlačil vlnu nevolnosti.

„Vaše jméno,“ opakoval muž klidně.

„Ne... nevím, co chcete, abych vám řekl,“ zašeptal Reid. „Netuším, co nebo koho hledáte. Ale já to nejsem.“ Copak se úplně zbláznil? Byl si jistý, že nikomu nikdy neublížil, aby si zasloužil takové jednání.

Muž v kufi čapce se opět předklonil, tentokrát vzal Reidovu hlavu zlehka dvěma prsty, zvedl mu ji a přinutil tak Reida podívat se mu do očí. Jeho tenké rty se zkroutily v křivém úsměvu.

„Příteli,“ řekl, „může to být ještě mnohem, mnohem horší.“

Reid polknul a ucítil v hrdle kovovou pachut'. Věděl, že krev je emetikum, stačí necelého půl litru a přinutí ho zvracet. Už tak se mu dělalo nevolno a bylo mu na omdlení. „Poslouchejte,“ prosil úpěnlivě. Jeho hlas zněl rozechvěle a bázlivě. „Ti tři muži mě unesli z mého domova na Ivy Lane, číslo 22. Jmenuji se Reid Lawson. Jsem profesor evropské historie na Kolumbijské Univerzitě. Jsem vdovec se dvěma náctiletými...“ tady se zarazil. Zatím jeho únosci nedali nijak najevo, že vědí o jeho dvou dcerách. „Pokud nehledáte tohle, nemůžu vám pomoci. Prosím. Tohle je pravda.“

Vyslychající se na něj díval dlouho a bez mrknutí. Potom něco ostře vyštěkl v arabštině. Reid sebou při tom náhlém výbuchu trhnul.

Západka se opět odsunula. Přes rameno sedícího muže Reid zahlédl obrys otevírajících se dveří. Vypadalo to, že jsou vyrobené z nějakého druhu kovu, železa nebo oceli.

Uvědomil si, že tato místnost měla sloužit jako vězení.

Ve dveřích se objevila silueta. Muž vyštěkl něco dalšího ve svém rodném jazyce a silueta opět zmizela. Věnoval Reidovi křivý úsměv. „Uvidíme,“ řekl jednoduše.

Ozvalo se charakteristické skřípání koleček a silueta se opět objevila, tentokrát však před sebou do betonové místnosti tlačila ocelový vozík. Reid v příchozím poznal toho ramenatého hromotluka, který zaklepal u jeho dveří a neustále se mračil.

Na vozíku byl zastaralý přístroj, hnědá krabice s tuctem různých knoflíků, regulátorů a silných černých drátů zapojených na jedné straně. Z druhé strany vycházela rulička bílého papíru, na kterém byly přitisknuté čtyři tenké jehličky.

Byl to polygrafický přístroj – pravděpodobně stejně starý, jako byl Reid sám, nicméně šlo bezpochyby o detektor lži. Napůl odlehčeně si vydechl. Alespoň teď budou vědět, že jim říká pravdu.

Co s ním udělají pak... o tom nechtěl přemýšlet.

Muž, který ho vyslychal, mu začal energicky zapínat senzory na suchý zip kolem dvou prstů, manžetu kolem levého bicepsu a dva popruhy kolem hrudi. Pak se opět posadil, vytáhl z kapsy tužku a konec s růžovou gumou stiskl mezi zuby.

„Víte, co je tohle,“ řekl jednoduše, „víte, jak to funguje. Pokud řeknete cokoli jiného než odpovědi na mé otázky, ublížíme vám. Rozumíte?“

Reid kývnul: „Ano.“

Vyslychající klapnul spínačem a zatočil několika knoflíky na stroji. Zamračený hromotluk stál za jeho ramenem a zastiňoval tak světlo z výslechové lampy. Shlížel dolů na Reida a bedlivě ho pozoroval.

Tenké jehly se lehce pohnuly po roli bílého papíru a zanechaly na něm čtyři černé stopy. Vyslychající na papíře zaznačil odrážku a pak svůj pohled stočil zpět k Reidovi. „Jakou barvu má moje čepice?“

„Bílou,“ odpověděl Reid tiše.

„Jaký jste živočišný druh?“

„Člověk.“ Vyslychající si vytvářel srovnávací základ pro otázky, které přijdou – obvykle šlo o čtyři nebo pět obecně známých faktů, aby se pak dala odhalit potenciální lež.

„Ve kterém městě bydlíte?“

„New York.“

„Kde se teď nacházíte?“

Reid potlačil posměšek, který se mu dral na rty. „Asi... asi na židli. Nevím.“

Vyslychající si dělal občasné poznámky na papír. „Jak se jmenujete?“

Reid dělal, co bylo v jeho silách, aby se mu netřásl hlas. „Reid. Lawson.“

Všichni tři bedlivě sledovali přístroj. Jehly stále zaznamenávaly bez sebemenšího narušení; v grafu nebyly žádné znatelné vroubky.

„Jaké je vaše zaměstnání?“ zeptal se vyslychající.

„Jsem profesor evropské historie na Kolumbijské Univerzitě.“

„Jak dlouho jste profesorem?“

„Třináct let,“ odpověděl Reid upřímně. „V New Yorku jsem pomocným profesorem poslední dva roky.“

„Byl jste někdy v Teheránu?“

„Ne.“

„Byl jste někdy v Záhřebu?“

„Ne!“

„Byl jste někdy v Madridu?“

„N—ano. Jednou, zhruba před čtyřmi lety. Byl jsem tam na summitu jménem univerzity.“

Jehly se stále ani nehnuly.

„Vidíte?“ Reid se snažil mluvit klidně, přestože se mu chtělo křičet. „Máte špatného člověka. Ať hledáte kohokoli, já to nejsem.“

Nosní dírky vyslychajícího se zavlnily, ale jinak nikdo nereagoval. Hromotluk si založil ruce, na kterých vystupovaly modré žíly.

„Potkal jste někdy muže jménem šejk Mustafar?“ zeptal se vyslychající.

Reid zakroutil hlavou. „Ne.“

„On lže!“ Do pokoje vstoupil vysoký, hubený muž – jeden z těch dalších dvou, kteří ho unesli, ten samý, který se jej poprvé zeptal na jeho jméno. Vešel do místnosti dlouhými kroky, nepřátelský pohled upřený na Reida. „Tehle stroj se dá porazit. To přece víme.“

„Bylo by tu nějaké znamení,“ odpověděl vyslychající klidně. „Řeč těla, pot, životní funkce... Všechno nasvědčuje tomu, že mluví pravdu.“ Reid si nemohl pomoci, ale připadalo mu, že mluví anglicky jenom kvůli němu.

Vysoký muž se otočil, začal přecházet z místa na místo a rozzlobeně si něco bručet v arabštině. „Zeptej se ho na Teherán.“

„To jsem udělal,“ odpověděl vyslychající.

Vysoký muž se rozzuřeně otočil na Reida. Reid zadržel dech v očekávání další rány.

Místo toho se muž vrátil k přecházení. Rychle řekl něco arabsky, vyslychající odpověděl. Hromotluk upíral oči na Reida.

„Prosím!“ řekl hlasitě, aby překřikl jejich hašteření. „Nejsem tím, za koho mě máte. Nepamatuji si na nic z toho, na co se ptáte...“

Vysoký muž ztichl a jeho oči se rozšířily. Málem se praštil do čela a pak něco vzrušeně řekl vyslychajícímu. Netečný muž v kufi čapce si hladil bradu.

„To je možné,“ řekl anglicky. Vstal a vzal Reidovu hlavu do obou dlaní.

„O co jde? Co to děláte?“ ptal se Reid. Muž konečky prstů zlehka přejížděl po jeho lebce, nahoru a dolů.

„Tiše,“ řekl muž nesmlouvavě. Pročesával Reidovy vlasy, zkoumal krk, uši... „Ha!“ vzkřikl najednou ostře. Rychle něco řekl svému komplici, který se vmžiku přičítal a prudce strhl Reidovu hlavu na stranu.

Rychle přešel prstem přes jeho processus mastoideus, bradavkový výběžek kosti spánkové, který se nachází přímo za uchem. Přímo pod kůží nahmatal podélný hrbolek sotva větší než zrnko rýže.

Vyslychající něco vyštěkl na vysokého muže, který následně rychle odešel z místnosti. Reidův krk bolel z podivného úhlu, ve kterém drželi jeho hlavu.

„Co? O co jde?“ zeptal se.

„Ten hrbolek tady,“ řekl vyslychající a znovu po daném místě přešel prstem. „Kde se tam vzal?“

„To je... to je jen kostní výrůstek,“ řekl Reid. „Mám ho od doby, co jsem měl dopravní nehodu, kdež mi bylo něco přes dvacet.“

Vysoký muž se rychle vrátil, tentokrát však v rukou nesl plastový tác. Položil jej na pojízdný stůl vedle polygrafu. I přes tlumené světlo a podivný úhel jeho hlavy Reid zcela zřetelně viděl, co na tácku leží. Sevřel se mu žaludek.

Na tácku bylo úhledně vyskládaných několik ostrých nástrojů.

„K čemu to je?“ zeptal se hlasem plným paniky a snažil se znovu vyprostit z pout. „Co to děláte?“

Vyslychající vyštěkl na hromotluka krátký rozkaz. Ten udělal krok kupředu a náhlé světlo z výslechové lampy Reida málem oslepilo.

„Počkat... počkat!“ vykřikl. „Jenom mi řekněte, co chcete vědět!“

Hromotluk sevřel Reidovu hlavu v ocelovém stisku, aby se nemohl hýbat. Vyslychající si vybral nástroj – skalpel s tenkou čepelí.

„Prosím ne... prosím ne...“ Reidův dech se zrychloval, až téměř lapal po dechu.

„Ššš,“ utěšoval ho vyslychající klidně. „Teď bude lepší, když se nebudete hýbat. Nerad bych vám uríznul ucho. Alespoň ne omylem.“

Reid zařval bolestí, když se mu do kůže za uchem zařízla čepel skalpelu, ale hromotluk jej držel pevně. Každý sval v těle měl napjatý.

K jeho ušim dolehl podivný zvuk – klidná melodie. Vyslychající si během řezání Reidovy hlavy zpíval arabskou píseň.

Zakrvácený skalpel odhodil na táč, zatímco Reid zrychleně dýchal skrz zaťaté zuby. Vyslychající sáhl po jehlových kleštích.

„Obávám se, že tohle je jen začátek,“ zašeptal Reidovi do ucha, „až teď to začne skutečně bolet.“

Kleště uchopily něco v Reidově hlavě – jeho kost? – a vyslychající škubnul. Reid zakřičel v agónii, když se mu do mozku zakousla neúprosná bolest a tahala za všechna nervová zakončení. Paže se mu třásly. Chodidla bezradně bila o podlahu.

Bolest se stupňovala, až si Reid myslel, že víc už nevydrží. Krev mu bušila v uších a jeho vlastní výkřiky mu zněly jako ozvěna. Výslechová lampa potemněla, okraje jeho vidění se rozostřily a Reid pomalu ztratil vědomí.

Třetí kapitola

Když bylo Reidovi dvacet tři, stala se mu dopravní nehoda. Semafor přeskočil na zelenou a on vjel na křižovatku. Z boku se na něj na červenou vyřítit nákladník a narazil do jeho auta ze strany spolujezdce. Reid si rozbil hlavu o okno a byl v bezvědomí několik minut.

Jediným jeho zraněním byla zlomenina spánkové kosti. Hojila se dobře; jedinou připomínkou této nehody byla malá zduřenina za jeho uchem. Doktor mu řekl, že jde o kostní výrůstek.

Na celé nehodě však bylo zábavné, že ačkoliv si jasně pamatoval na danou událost, nedokázal si vybavit žádnou bolest – jak přímo tehdy, když se to stalo, tak poté.

Ale teď ji cítil. Jak postupně nabíral vědomí, malý kousek kosti za jeho levým uchem tepal mučivou bolestí. Do očí mu opět svítila výslechová lampa. Zamžoural a z úst se mu vydralo tiché zasténání. I nepatrný pohyb hlavou mu vyslal do krku novou dávku ostré bolesti.

Najednou mu v mysli něco sepnulo. Jasně světlo, které mu svítilo do očí, nebylo ani z daleka světlem z výslechové lampy.

Odpolední slunce září na alabastrově modré, jasné obloze. Nad hlavou přelétá Warthog A-10, naklání se vpravo a vzlétá nad plochými, ošuntělými střechami Kandaháru.

Obraz nebyl plynulý. Přicházel v záblescích, jako několik za sebou jdoucích fotografií; jako když někoho sledujete tančit pod blikajícím světlem.

Stojíš na béžové střeše částečně zničené budovy, jedna její třetina je odstřelená. Zapíráš si pažbu o rameno, přikládáš oko k optice a zaměřuješ na muže pod tebou...

Reid trhl hlavou a zasténal. Nacházel se v betonové místnosti pod řezavým světlem výslechové lampy. Prsty se mu třáslly a končetiny měl chladné. Po čele mu stékal pot. Pravděpodobně upadal do šoku. Periferním viděním zahlédl, že celé levé rameno jeho košile je prosáklé krví.

„Kostní výrůstek,“ ozval se klidný hlas vyslychajícího. Pak se sardonicky zasmál. V Reidově zorném poli se objevila hubená ruka s jehlovými kleštěmi. V jejich čelistech se lesklo něco malého a stříbrného, Reid ale nedokázal určit, o co jde. Jeho mysl byla zamlžená a celá místnost se s ním mírně houpala. „Víte, co to je?“

Reid pomalu zakroutil hlavou.

„Přiznávám, že i já jsem to předtím viděl pouze jednou,“ řekl vyslychající. „Čip k potlačení paměti. Velmi užitečný nástroj pro lidi ve vaší jedinečné situaci.“ Odhodil zakrvácené kleště i s malým stříbrným zrnkem na plastový táč.

„Ne,“ zavrčel Reid, „nemožné.“ Poslední slovo vyznělo sotva jako šepot. Potlačení paměti? To je sci-fi. Aby něco takového mohlo fungovat, muselo by to ovlivnit celý mozkový limbický systém.

Páté patro hotelu Ritz, Madrid. Potáhneš si černou kravatu a pak patou vykopneš dveře těsně nad klikou. Muž uvnitř je přistižen nepřipravený; vyskočí na nohy a sahá po pistoli v psacím stole. Než na tebe stihne namířit, chytíš jej za ruku a zkroutíš ji dolů a směrem od sebe. Síla stačí na to, abys mu snadno zlomil zápěstí...

Reid zatřepal hlavou, aby se zbavil rozmazaného sledu obrazců. Vyslychající si mezitím sedl na židli naproti němu.

„Něco jste mi udělali,“ zamumlal.

„Ano,“ kývl na souhlas vyslychající, „osvobodili jsme vás z mentálního vězení.“ Předklonil se, na rtech ten samý napjatý úsměv, a zapátral v Reidových očích. „Vzpomínáte si. Je fascinující to pozorovat. Jste zmatený. Vaše zorničky jsou abnormálně roztažené i přes jasné světlo. Co je skutečné, profesore Lawsons?“

Šejk. Za každou cenu.

„Když nás vzpomínky zradí...“

Poslední známé místo pobytu: úkryt v Teheránu.

„Kdo jsme?“

Výstřel zní v každém jazyce stejně... Kdo to řekl?

„Kým se staneme?“

To jsi řekl ty.

Reid cítil, jak znovu sklouzává do temnoty. Vyslychající mu ušetřil dvě facky a vrátil jej tak zpět do betonové místnosti. „Nyní můžeme pokračovat upřímně. Ptám se vás tedy znovu. Jak... se... jmenujete?“

Do výslechové místnosti vchází sám. Podezřelý je připoutaný ke kovovému oku ve stole. Sáhneš do vnitřní kapsy svého saka, vytáhneš odznak v koženém pouzdře a otevřeš ho...

„Reid. Lawson.“ Hlas měl nejistý. „Jsem profesor... Evropské historie...“

Vyslychající si zklamaně povzdychl. Jedním prstem pokynul tomu hromotlukovi s věčně zamračeným obličejem. Na Reidově tváři přistála těžká pěst. Na podlahu dopadla stolička doprovázená stříkancem čerstvé krve.

Chvilí Reid necítil žádnou bolest; jeho obličej byl otupělý, pulzující po nárazu. Pak ale přišla nová vlna oslepující agónie.

Reid se snažil něco říct, ale rty mu vypověděly službu.

„Ptám se vás znovu,“ řekl vyslychající. „Teherán?“

Šejk byl zašitý v úkrytu zamaskovaném jako továrna na textil.

„Záhřeb?“

Dva Íránci jsou zadrženi na soukromé přistávací dráze, chystali se nasednou do oficiálního letadla mířícího do Paříže.

„Madrid?“

Hotel Ritz, páté patro: aktivovaná záložní buňka s bombou v zavazadle. Pravděpodobná destinace: Plaza de Cibeles.

„Šejk Mustafar?“

Handloval o svůj život. Řekl nám všechno, co věděl. Jména, místa, plány. Ale to bylo všechno...

„Vím, že si vzpomínáte,“ řekl vyslychající, „oči vás prozrazují... Zero.“

Zero. Hlavou mu proletěl obraz: Muž v pilotkách a tmavé motorkářské bundě. Stojí na rohu ulice v nějakém evropském městě. Jde s davem. Nikdo nic netuší. Nikdo neví, že tam je.

Reid znovu zatřepal hlavou, aby se zbavil obrazců, které mu vyvstávaly v mysli. Co se mu to dělo? Hlavou mu tančily výjevy v trhaných sekvencích, nehodlal je ale považovat za vzpomínky. Byly falešné. Nějakým způsobem implantované. Byl profesorem na univerzitě, měl dvě dcery a skromný domov v Bronxu...

„Řekněte nám, co víte o našich plánech,“ dožadoval se vyslychající neoblomně.

Nemluvíme. Nikdy.

Ta slova se ozývala a odrážela jako ozvěna v jeho mysli, stále dokola. Nemluvíme. Nikdy.

„Tohle trvá moc dlouho!“ vykřikl vysoký Íránec vztekle. „Donuť ho.“

Vyslychající si povzdechl a sáhl po kovovém pojízdném stolku – nezapnul však polygrafický přístroj. Namísto toho jeho prsty zaváhaly nad plastovým tácem. „Povětšinou jsem trpělivý člověk,“ řekl Reidovi, „přiznávám ale, že frustrace mého společníka je pozoruhodně nakažlivá.“ Sebral zakrvácený skalpel, nástroj, kterým mu před chvílí vyřezal z hlavy malé zrnko, a zlehka přitiskl špičku jeho čepele na Reidovy rifle, zhruba deset centimetrů nad kolenem. „Vše, co chceme vědět, je to, co víte. Jména. Data. Komu jste řekl o tom, co víte. Identity vašich kolegů agentů v akci.“

Morris. Reidigger. Johanssonová. Hlavou mu proletěla jména a s každým obličej, který nikdy předtím neviděl. Mladší muž s tmavými vlasy a drzým úsměvem. Přátelsky vyhlížející chlapík s kulatým obličejem a naškrobenou bílou košilí. Žena s lesklými blond vlasy a ocelově šedýma očima.

„A co se stalo se šejkem.“

Reid si najednou uvědomil, že dotyčný šejk byl zadržen a převezen do černé zóny v Maroku, tajného výslechového centra. Nebyla to žádná vize. Jednoduše to věděl.

Nemluvíme. Nikdy.

Reidovi přeběhl mráz po zádech, jak se snažil udržet si alespoň špetku příčetnosti.

„Mluv,“ naléhal vyslychající.

„Já nic nevím,“ slova mu sotva přešla přes oteklý jazyk a působila tak nějak zvláště. Polekaně vzhlédl a zjistil, že druhý z mužů se na něj šklebí.

Právě pochopil větu v cizím jazyce... a odpověděl na ni bezchybnou arabštinou.

Vyslychající zatlačil špičkou skalpelu na Reidovo stehno. Čepel se zakousla do jeho stehna a Reid vykřikl. Instinktivně se snažil nohu odtáhnout z dosahu, ale jeho kotníky byly přivázané k nohám židle.

Silně zatnul zuby, až ho rozbolela čelist. Rána na jeho stehně intenzivně páčila.

Vyslychající se ošklivě usmál a lehce naklonil hlavu. „Přiznávám, že jsi odolnější než většina ostatních, Zero,“ řekl anglicky, „bohužel pro tebe, já jsem profesionál.“ Sklonil se dolů a pomalu stáhl Reidovi jednu špinavou ponožku. „K těmto postupům se obvykle neuchyľuji.“ Znovu se narovnal a zadíval se Reidovi přímo do očí. „Bude to probíhat následovně: postupně z tebe budu odřezávat kousky těla a ukazovat ti je. Začneme prsty u nohou. Potom na rukou. A pak... uvidíme, jak na tom jsme.“ Vyslychající si klekl a přitiskl čepel skalpelu na malíček Reidovy pravé nohy.

„Moment,“ ozval se Reid, „prosím, počkejte.“

Zbylí dva muži zabrali místo po jeho stranách a se zájmem ho sledovali.

Reid zoufale přejel prsty přes lano, kterým měl svázané ruce. Byl to vnitřní uzel s dvěma protilehlými smyčkami spojenými polovičními uzly...

Přes páteř mu až po ramena přejelo intenzivní zachvění. Věděl. Prostě to věděl. Zmocnil se ho silný pocit děja vu, jako by v takové situaci už někdy byl – nebo se mu to alespoň snažily namluvit ty šílené vize, které mu nějak implantovali do hlavy.

Co ale bylo nejdůležitější, věděl, co musí udělat.

„Řeknu vám to!“ vydechl Reid, „řeknu vám, co chcete vědět.“

Vyslychající vzhlédl. „Řekneš? Dobře. Napřed ti ale stejně uříznu tenhle prst. Nechci, aby sis myslel, že jsem jenom blafoval.“

Za opěradlem židle Reid uchopil svůj levý palec druhou rukou. Zadržel dech a silně trhnul. Ucítil lupnutí, když mu palec vyskočil z kloubní jamky. Čekal na ostrou, palčivou bolest, necítil však nic víc než tupé tepání.

Náhle mu to došlo – tohle nebylo poprvé, co se mu něco takového stalo.

Vyslychající zařzl skalpel do jeho prstu a Reid vykřikl. S vykloubeným palcem mohl vyprostit ruku z pout. Jakmile měl jednu ruku volnou, druhá se uvolnila snadno.

Teď měl obě ruce volné. Netušil však, co dělat dál.

Vyslychající vzhlédl a jeho obočí se stáhlo zmatením. „Co to...?“

Než stačil říct další slovo, Reidova pravá ruka vystřelila a uchopila první nástroj, který mu pod ní přišel – tenký skalpel s černou stříenkou. Muž se pokusil rychle vstát a Reid trhl rukou zpět. Čepel přetnula chlapovu krční tepnu.

Obě ruce mu vyletěly ke krku. Krev mu prýštila mezi prsty a vyslychající se s vytřeštěnými očima skácel k zemi.

Hromotluk zlostně zařval a vrhl se kupředu. Oběma masitými rukama chňapnul Reidův krk a stiskl. Reid se snažil přemýšlet, ale přepadl ho strach.

Pak už jen viděl, jak znovu zvedl tenký skalpel a vrazil ho do chlapova vnitřního zápěstí. Natočil ramena a trhnutím rozřízl jeho předloktí po celé délce. Hromotluk zařval, spadl na zem a chytil se za své příšerné zranění.

Vysoký, hubený muž jen nevěřičně zíral. Stejně jako když stál na ulici před Reidovým domem, působil váhavě, zda se k němu přiblížit. Namísto toho zašátral po plastovém tácu a zbrani. Popadl skalpel se zahnutou čepelí a bodnul přímo proti Reidově hrudi.

Reid přesunul těžiště dozadu, až převrhl židli, a jen tak tak se vyhnul čepeli. Současně tlačil nohy směrem ven, jak nejvíc to šlo. Jakmile židle dopadla na beton, její nohy se ulomily. Reid se mohl konečně postavit na zesláblých nohách.

Vysoký muž zavolal arabsky o pomoc a pak začal bezhlavě máchat skalpelem ve vzduchu nahoru a dolů v širokých obloucích, aby se k němu Reid nemohl přiblížit. Reid se držel dál a pozoroval hypnotický pohyb stříbrné čepele. Muž se znovu rozmáchl, Reid udělal výpad vpřed a zachytil jeho ruku i s nožem mezi jejich těly. Hybná síla je vrhla dopředu a Íránec se svalil na zem. Reid se otočil a přeťal tepnu na zadní straně jeho stehna. Pak se zapřel o nohu a sekl nožem opačným směrem, po jeho krční tepně.

Netušil, jak to ví, ale z nějakého důvodu si byl jistý, že tomuhle muži zbývá zhruba čtyřicet sedm vteřin života.

Někde blízko se ozval zvuk nohou běžících po schodech. Reid se s roztřesenými prsty vrhnul k otevřeným dveřím a přitiskl se ke stěně vedle nich. První věc, která se objevila v jeho zorném poli, byla zbraň – okamžitě ji identifikoval jako Berettu 92 FS – následovaná paží a pak celým tělem. Reid se otočil, zachytil zbraň v ohbí lokte a zabodl tenký skalpel z boku mezi dvě žebra. Čepel probodla mužovo srdce. Ústa mu zamrzla ve výkřiku a svezl se na zem.

Pak se rozhostilo ticho.

Reid zavrával směrem dozadu. Jeho dech byl mělký a zrychlený.

„Panebože,“ vydechl, „panebože.“

Právě zabil – ne, právě zavraždil čtyři muže během několika sekund. Ještě horší na tom bylo, že šlo o bezmyšlenkovité, reflexivní pohyby, jako při jízdě na kole. Nebo když najednou mluvil arabsky. Nebo když se mu vybavil šejkův osud.

Byl profesor. Měl vzpomínky. Měl děti. Kariéru. Jeho tělo ale očividně vědělo, jak bojovat, přestože on sám o tom neměl ani potuchy. Věděl, jak se vyprostit z pout. Věděl, jak smrtelně bodnout.

„Co se to se mnou děje?“ zalapal po dechu.

Na okamžik si zakryl oči a snažil se potlačit vlnu nevolnosti, která se na něj valila. Na rukou měl krev – doslova. Měl ji i na košili. Adrenalin začal pomalu ustupovat a končetinami se mu začala rozlévat bolest z dlouhého sezení. Kotník ho stále bolel od jeho seskoku z terasy. Bodli ho do nohy. Za uchem měl otevřenou ránu.

Nechtěl ani pomyslet, jak asi teď vypadal jeho obličej.

Vypadni odsud, křičel na něj jeho mozek. Může jich přijít víc.

„Dobře,“ řekl Reid nahlas, jako by dával souhlas někomu dalšímu v místnosti. Pokusil se uklidnit svůj dech, jak nejvíc to šlo, a rozhlédl se kolem. Jeho nesoustředěný pohled padl na několik detailů – Beretta. Obdélníková vyboulčina v kapse vyslychajícího. Podivný znak na krku hromotluka.

Klekl si vedle ležícího kolose a zahleděl se na jizvu. Nacházela se blízko čelisti, částečně zakrytá plnovousem, a ne větší než cent. Vypadala jako nějaké znamení, cejch vypálený do kůže, a připomínala glyf, nějaké písmeno v cizí abecedě. Nedokázal jej však rozeznat. Reid ho chvíli zkoumal a snažil se vrýt si ten obrazec do paměti.

Rychle prohrabal kapsy vyslychajícího a našel skutečně archivní telefon. Pravděpodobně předplacený, k ilegálním obchodům, sdělil mu jeho mozek. V zadní kapse dlouhá našel kus potrhaného bílého papíru s jedním rohem prosáklým krví. Na něm bylo téměř nečitelně naškrábané dlouhé číslo, které začínalo číslicemi 963 – kód země pro mezinárodní volání do Sýrie.

Žádný z mužů u sebe neměl doklady, ale chlap se zbraní měl v kapse silný svazek bankovek. Eura. Snad několik tisíc. Reid si je také schoval a nakonec sebral Berettu. Váha zbraně působila v jeho ruce zvláště přirozeně. Ráže devět milimetrů. Zásobník na patnáct nábojů. Sto dvacet pět milimetrů dlouhá hlaveň.

Plynulým pohybem vytáhl zásobník, jako by jeho ruce ovládal někdo jiný. Třináct nábojů. Zasadil zásobník zpátky a zajistil ho.

Pak odsud vypadl.

Za silnými ocelovými dveřmi se rozprostírala ošuntělá chodba zakončená schody nahoru. Nahoře prosvítalo denní světlo. Reid opatrně se zdviženou pistolí vyšel schody, nic však neslyšel. Vzduch byl čím dál chladnější, čím výš postupoval.

Vešel do malé špinavé kuchyně. Ze stěn se odlupovala barva a ve dřezu se tyčila hromada špinavého nádobí. Okna nebyla úplně průhledná; byla potřená nějakým mazivem. Radiátor v rohu místnosti byl na dotek studený.

Reid pročistil zbytek malého domu; kromě čtyř mrtvých mužů ve sklepě tam nikdo nebyl. Koupelna byla v ještě horším stavu než kuchyně, ale Reid v ní našel na první pohled celkem starou lékárníčku. Pokusil se umýt co nejvíc krve ze svého krku a tváře, do zrcadla se však na sebe podívat neodvážil. Od hlavy k patě ho všude bodalo, bolelo nebo páliło. Malé balení dezinfekční masti bylo tři roky prošlé, ale stejně ji použil. Následně si otevřené rány obvázal, cukaje přitom bolestí.

Pak se posadil na toaletu a složil hlavu do dlaní. Potřeboval chvíli na to, aby se sebral. Můžeš odejít, řekl si. Máš peníze. Jdi na letiště. Vlastně ne, nemáš přece pas. Tak zajdi na ambasádu. Nebo najdi konzulát. Ale...

Ale on přece právě zabil čtyři lidi a jeho vlastní krev byla po celém sklepě. Pak tady byl další, mnohem závažnější problém.

„Nevím, kdo jsem,“ zašeptal.

Všechny ty záblesky, vize, které se mu objevovaly v mysli, byly z jeho perspektivy. Z jeho úhlu pohledu. Ale on přece nikdy nic takového nedělal. Nikdy by nic takového nedělal. Potlačení paměti, říkal ten muž, co ho vyslychal. Bylo něco takového vůbec možné? Znovu pomyslel na své dcery. Jsou v bezpečí? Nejsou vyděšené? Jsou vůbec... jeho?

Ta představa jím silně otrásla. Co když nějakým způsobem to, co si myslel, že je skutečné, vlastně vůbec skutečné nebylo?

Ne, řekl si pevně. Byly to jeho dcery. Byl přece u jejich porodu. Vychoval je. Žádná z těch bizarních, vtíravých vizí to nevyvrátila. A on potreboval najít způsob, jak se s nimi spojit, ujistit se, že jsou v pořádku. Tohle teď byla jeho nejvyšší priorita. V žádném případě nehodlal použít ten předplacený telefon, aby svou rodinu kontaktoval; nemohl si být jistý, zda tohle zařízení není sledované a zda někdo neodposlouchává.

Najednou si vzpomněl na útržek papíru s telefonním číslem. Vstal a vytáhl ho z kapsy. Ten zakrvácený ústřížek ho hypnotizoval. Nechápal, o co tu jde nebo proč si mysleli, že je někým jiným, než kým jim tvrdil, že je. Přímo na hranici jeho podvědomí však byl stín naléhavosti, něco, co mu říkalo, že se teď stal součástí něčeho mnohem, mnohem většího, než byl on sám.

Když vytáčel číslo na předplaceném telefonu, ruce se mu třáslly.

Po druhém zazvonění se ozval chraplavý mužský hlas. „Hotovo?“ zeptal se arabsky.

„Ano,“ odpověděl Reid. Snažil se zamaskovat svůj hlas a přízvuk, jak nejvíc to šlo.

„Máš ty informace?“

„M-hm.“

Hlas byl notnou chvíli zticha. Reidovo srdce bušilo jako o závod. Poznal snad, že to není ten muž, který Reida vyslychal?

„Rue de Stalingrad 187,“ řekl muž nakonec, „v osm večer,“ a zavěsil.

Reid ukončil hovor a zhluboka se nadechl. Rue de Stalingrad? Pomyslel si. Ve Francii?

Zatím neměl zdání, co teď podniknout. Cítil se, jako by právě prorazil zdí a objevil za ní úplně novou místnost. Nemohl se vrátit domů, ne aniž by zjistil, co se mu to děje. A i kdyby to zjistil, jak dlouho by trvalo, než by jej i s dcerami znovu našli? Měl jenom jedno vodítko. A musel se ho držet.

Vyšel z malého domku a zjistil, že se nachází v rovné ulici, která navazovala na další jménem Rue Marceau. Okamžitě si uvědomil, kde je – předměstí Paříže, pár bloků od Seiny. Málem se začal smát. Předpokládal, že vejde přímo doprostřed válkou zpustošených ulic města na Středním východě. Namísto toho našel bulvár lemovaný obchody a řadovými domy, úplně normálně vyhlížející

kolemdoucí, kteří si užívali běžné odpoledne a choulili se v bundách před chladným únorovým vánkem.

Zastrčil si pistoli za opasek svých džínů, vyšel na ulici a splynul s davem. Snažil se nepřítahovat přílišnou pozornost na svou zakrvácenou košili, obvazy nebo viditelné odřeniny. Objal si trup rukama – bude potřebovat nové oblečení, bundu, něco teplejšího, než byla jeho obyčejná košile.

Potřeboval se ujistit, že jsou jeho dcery v bezpečí.

Potom může začít hledat odpovědi.

Čtvrtá kapitola

Procházet se po ulicích Paříže bylo jako sen – ne však takový, jaký by člověk čekal nebo jaký by si přál. Reid došel na křižovatku ulic Rue de Berri a Avenue des Champs-Élysées, celoroční turistické centrum i navzdory chladnému počasí. O několik bloků dál na severozápad se tyčil Vítězný oblouk, ústřední bod náměstí Place Charles de Gaulle, jeho majestátnost však na Reida pramálo zapůsobila. Jeho myslí se prohnala další vize.

Už jsem tady byl. Stál jsem přesně na tomhle místě a díval se na ukazatel. Měl jsem na sobě džíny a černou motorkářskou bundu, barvy světa zastřené polarizačními slunečními brýlemi...

Zabočil doprava. Nebyl si jistý, na co tímhle směrem narazí, měl ale zvláštní podezření, že to pozná, až to uvidí. Byl to neskutečně bizarní pocit nevědět, kam jde, dokud se tam nedostane.

Každý nový výjev jako by mu vrátil střípek nejasné vzpomínky, každý nezávislý na tom následujícím, přesto však nějakým způsobem spojené. Věděl, že v té kavárně na rohu dělali ten nejlepší pastis, který kdy měl. Ze sladké vůně, která se linula z cukrářství přes ulici, se mu sbíhaly sliny a dostal chuť na sladké palmiers. Nikdy předtím palmiers neměl. Nebo snad ano?

Dokonce i zvuky probouzely jeho smysly. Kolemjdoucí se při chůzi po bulváru bavili o banálních věcech a sem tam vrhli pohled na jeho ovázaný, pohmožděný obličej.

„Nechtěl bych vidět, jak vypadá ten druhý,“ zašeptal mladý Francouz své přítelkyni. Oba se zasmáli.

Dobře, nepanikař, nakázal si Reid v duchu. Očividně umíš arabsky a francouzsky. Jediný další jazyk, který znal profesor Lawson, byla němčina. Také uměl pár vět španělsky.

Bylo tu ještě něco dalšího, něco těžko definovatelného. Za jeho pocuchanými nervy a instinktem utéct, jít domů, někde se schovat, za tím vším byl ocelově chladný odstup. Bylo to, jako by mu na rameni spočinula těžká ruka staršího bratra, hlas v hloubi jeho mysli, který říkal, Jen klid. Tohle všechno už přece znáš.

Zatímco ho tenhle tajemný hlas konejšil, v popředí jeho myšlenek byly jeho dcery a jejich bezpečí. Kde teď jsou? Co si asi myslí? Co by se s nimi stalo, kdyby přišly i o druhého rodiče?

Nikdy na ně nepřestal myslet. Ani tehdy, když ho v tom zatuchlém sklepení bili a mučili, tehdy, když mu myslí prolétaly záblesky neznámých obrazů, vždy myslel jenom na ně, na svoje dcery – obzvlášť na tu poslední otázku. Co by se s nimi stalo, kdyby v tom sklepě zemřel? Nebo kdyby zemřel během té lehkovážné akce, kterou se teď chystal podniknout?

Musel se ujistit. Musel se s nimi nějak spojit.

Nejdřív ale potřeboval bundu, a nejen proto, aby zakryl svou zakrvácenou košili. Únorové počasí se blížilo téměř desíti stupňům nad nulou, na košili však bylo stále příliš chladno. Bulvár fungoval jako větrný tunel a vítr byl dost ostrý. Rychle se schoval do nejbližšího butiků a vybral první kabát, který mu padl do oka – tmavě hnědou leteckou bundu, koženou s fleecovou podšívkou. Divné, pomyslel si. Takovou bundu by si nikdy předtím nevybral, měl rád tvíd a pléd, tenhle kus ho však z nějakého důvodu přitahoval.

Letecká bunda stála dvě stě čtyřicet euro. Na tom nezáleželo; peněz měl plnou kapsu. Vybral si taky novou břidlicově šedou košili, džíny, nové ponožky a robustní hnědé boty. Všechno vybrané zboží donesl k pokladně a zaplatil v hotovosti.

Na jedné z bankovek byl krvavý otisk prstu. Prodavač s úzkými rty předstíral, že si ničeho nevšiml. Hlavou mu proletěl další záblesk –

„Na benzínku přijde zkrvavenej chlap. Zaplatí za naftu a chystá se odejít. Vtom na něj vyjevená prodavačka zavolá: ‚Haló, pane, není vám nic?‘ Chlap se usměje. ‚Ale vůbec ne. Tohle není moje krev.‘“

Takový vtip jsem nikdy neslyšel.

„Můžu se zeptat, kde jsou kabinky?“ zeptal se Reid francouzsky.

Prodavač ukázal do zadní části obchodu. Za celou dobu nepromluvil ani slovo.

Než se Reid začal převlékat, poprvé se na sebe podíval do zrcadla. Bože, vypadal příšerně. Pravé oko mu silně oteklo a skrz obvazy prosakovala krev. Bude muset zajít do drogerie a koupit si nějaké decentní ošetřovací pomůcky. Stáhl si své teď už špinavé a zakrvácené džíny přes zraněné stehno a zasykl při tom bolestí. Něco s hlučným zarachocením spadlo na podlahu, až povyskočil. Beretta. Málem zapomněl, že ji má.

Zbraň byla těžší, než by si představoval. Devět set čtyřicet pět gramů, nenabitá, nabídla mu jeho mysl. Věděl to. Držet ji bylo jako obejmout bývalou milenkou, známé a cizí současně. Položil ji na stoličku a dokončil převlékání. Pak svoje staré oblečení nacpal do nákupní tašky a zbraň si opět zastrčil za opasek svých nových džínů v oblasti kříže.

Jakmile vyšel zpátky na ulici, držel Reid hlavu skloněnou a kráčel briskně, pohled upřený na chodník. Nepotřeboval, aby ho teď rušily další vize. Na rohu vyhodil nákupní tašku se starým oblečením do koše, aniž by zpomalil.

„Oh! Excusez-moi,“ omluvil se, když ramenem hrubě narazil do procházející ženy v elegantním kostýmku. Nasupeně se po něm ohlédla. „Moc se omlouvám.“ Jen zlostně zavrtěla hlavou a kráčela dál. Reid si strčil ruce do kapes své bundy – spolu s telefonem, který vytáhl ženě z kabelky.

Bylo to snadné. Příliš snadné.

O dva bloky dál se schoulil pod markýzou obchodního domu a vytáhl telefon. Vydechl úlevou – vybral si ženu tohoto typu z jistého důvodu a jeho instinkt se vyplatil. Měla na svém telefonu nainstalovaný Skype s účtem propojeným s americkým číslem.

Otevřel internetový prohlížeč, vyhledal si číslo na Pap's delikatesy v Bronxu a vytočil ho.

Telefon v mžiku zvedl mladý muž. „Pap's delikatesy, čím posloužíme?“

„Ronnie?“ Jeden z jeho studentů z minulého ročníku byl dřív na brigádě v Reidových oblíbených delikatesách. „Tady profesor Lawson.“

„Dobrý den, pane profesore!“ pozdravil mladík radostně. „Jak se daří? Chcete si něco objednat?“

„Ne. Ano... tak trochu. Poslyšte, mám na vás opravdu velkou prosbu, Ronnie.“ Pap's delikatesy byly pouhých šest bloků od jeho domu. Za hezkých dní si k nim obvykle rád zašel pro sendviče. „Máte na telefonu Skype?“

„Mám, proč?“ zeptal se Ronnie s náznakem zmatení v hlase.

„Dobře. Potřebuju, abyste udělal následující. Zapište si tohle číslo...“ Nařídil mu rychle zaběhnout k němu domů a zkontrolovat, kdo, jestli vůbec někdo, tam je. Pak měl zavolat na číslo, které mu nadiktoval.

„Profesore, máte snad nějaké potíže?“

„Ne, Ronnie, jsem v pořádku,“ zalhal, „jen jsem ztratil telefon a jedna hodná paní mě nechala použít její, abych se mohl ujistit, že jsou moje děti v pořádku. Mám ale jen pár minut. Takže pokud byste byl tak hodný...“

„To stačí, pane profesore. Rád pomůžu. Za chvíli vám zavolám.“ Ronnie zavěsil.

Zatímco čekal, přecházel Reid netrpělivě tam a zpět pod krátkou markýzou a kontroloval telefon každých pár vteřin, kdyby náhodou telefonát zmeškal. Případalo mu, že uplynula snad hodina, než telefon opět zazvonil, přestože to bylo pouhých šest minut.

„Haló?“ zvedl příchozí hovor v okamžiku. „Ronnie?“

„Reide, jsi to ty?“ ozval se zoufalý ženský hlas.

„Lindo!“ Vydechl Reid. „Rád tě slyším. Poslouchej, potřebuju vědět—“

„Reide, co se stalo? Kde jsi?“ dožadovala se.

„Holky, jsou—“

„Co se stalo?“ skočila mu do řeči. „Holky se ráno probudily a byly celé bez sebe, že jsi pryč, tak mi zavolaly a hned jsem za nimi přišla...“

„Lindo, prosím,“ pokusil se ji přerušit, „kde jsou?“

Žena mluvila stále dál, zjevně byla silně rozrušená. Linda byla dobrá ve spoustě věcí, ale klidné chování v nouzi mezi ně nepatřilo. „Maya říkala, že se někdy chodíš ráno projít, ale přední i zadní dveře byly otevřené, takže chtěla zavolat policii, protože si prý nikdy nenecháváš telefon doma. A teď se objeví tenhle kluk z delikates a podává mi telefon—“

„Lindo!“ okřikl Reid ostře. Dvě kolemjdoucí postarší dámy se za jeho výbuchem otočily. „Kde jsou holky?“

„Jsou tady,“ vyrazila ze sebe zadýchaně. „Obě jsou tady doma se mnou.“

„Jsou v bezpečí?“

„Jo, samozřejmě. Reide, co se děje?“

„Volala jsi na policii?“

„Ne, ještě ne... v televizi vždycky říkají, že máš počkat dvacet čtyři hodin, než nahlásíš, že se někdo ztratil... Dostal ses do nějakých potíží? Odkud mi voláš? Čí je tohle účet?“

„To ti nemůžu říct. Jenom mě poslouchej. Řekni holkám, ať si sbalí věci a vezmi je někam do hotelu. Někam daleko; vyjeďte z města. Třeba do Jersey...“

„Reide, cože?“

„Moje peněženka je na stole v pracovně. Nepoužívejte kreditní karty přímo. Vždycky vyber hotovost z jakékoliv karty a tou zaplat' za pobyt. Nechávej to otevřené.“

„Reide! Nehodlám udělat nic, dokud mi neřekneš, o co... vydrž chvíli.“ Lindin hlas se vzdálil a utlumil. „Jo, je to on. Je v pořádku. Myslím. Počkej, Mayo!“

„Tati? Jsi to ty?“ v telefonu se ozval nový hlas. „Co se stalo? Kde jsi?“

„Mayo! No, něco se vyvrátilo na poslední chvíli. Nechtěl jsem vás budit...“

„Děláš si srandu, že?“ její hlas byl rozzlobený, znepokojený a ustaraný zároveň. „Nejsem hloupá, tati. Řekni mi pravdu.“

Povzdechl si. „Máš pravdu. Omlouvám se. Nemůžu ti říct, kde jsem, Mayo. A nemůžu dlouho mluvit. Prostě udělejte, co vám teta řekne, dobře? Budete muset na chvíli odejít z domu. Nechoďte do školy. Netoulejte se. Nemluvte o mě po telefonu ani na počítači. Rozumíš?“

„Ne, nerozumím! Dostal ses do nějakých problémů? Neměly bychom zavolat policii?“

„Ne, nikam nevolejte,“ řekl, „zatím ne. Jenom... dej mi trochu času, než to tu vyřídím.“

Chvíli bylo ticho. Potom řekla: „Přísaha, že jsi v pořádku.“

Trhl sebou.

„Tati?“

„Jasně,“ řekl trochu příliš nuceně, „jsem v pořádku. Jenom prosím udělejte, co jsem říkal a držte se tety Lindy. Mám vás obě moc rád. Vyříd' to Saře a obejmi ji za mě. Ozvu se vám, jakmile—“

„Počkat, počkat!“ přerušila ho Maya. „Jak se nám ozveš, když nebudeš vědět, kde jsme?“

Na moment se zamyslel. Ronnieho už do toho nemohl víc zatahovat. Nemohl jim zavolat přímo. A taky by byl příliš velký risk vědět, kde jsou, protože by to mohl kdokoliv použít jako páku proti němu...

„Založím si falešný účet,“ řekla Maya, „pod nějakým jiným jménem. Poznáš ho. Budu ho kontrolovat jenom z hotelových počítačů. Pokud nás budeš chtít kontaktovat, pošli zprávu.“

Reid to ihned pochopil. Pocítil bodnutí pýchy; byla tak chytrá a o tolik klidnější pod tlakem, než mohl doufat.

„Tati?“

„Jasně,“ řekl, „to by šlo. Dávej pozor na sestru. Musím jít...“

„Taky tě mám ráda,“ řekla Maya.

Ukončil hovor. Pak potlačil slzy. Znovu se ozvalo to nepopsatelné nutkání jít za nimi domů, ochránit je, zabalit jim všechno, co se dá, a někam odjet...

Ale tohle udělat nemohl. Ať už tady šlo o cokoli, ať už po něm šel kdokoliv, jednou už ho našli. Měl ohromné štěstí, že nešli taky po jeho dcerách. Třeba o nich ani nevěděli. Příště, pokud tedy nějaké příště bude, už takové štěstí mít nemusí.

Reid otevřel kryt telefonu, vytáhl SIM kartu a zlomil ji napůl. Její zbytky potom nechal spadnout do kanalizace. Během své cesty ulicí vyhodil do koše baterii a dvě poloviny telefonu do popelnice.

Věděl, že kráčí směrem k ulici Rue de Stalingrad, přestože neměl nejmenší tušení, co bude dělat, až tam dorazí. Rozum na něj křičel, ať změni směr, zabočí někam jinam. Ale ta chladná, klidná část jeho podvědomí ho navigovala, aby pokračoval v cestě.

Jeho věznitelé se ho vyptávali, co ví o jejich „plánech“. Ta místa, na která se ptali, Záhřeb, Madrid a Teherán, musela být něčím spojená, a to značí nejen těmi muži, kteří ho unesli. Ať už byly tyhle vize čímkoliv – stejně pořád odmítal je za něco skutečně považovat – byly v nich jisté vědomosti o něčem, co se buď stalo nebo stane. Informace, o kterých nevěděl. A čím víc o tom přemýšlel, tím větší pocit naléhavosti hlodal v jeho mysli.

Ne, bylo to víc než to. Byla to povinnost.

Jeho věznitelé vypadali, že mu rádi připraví pomalou smrt za to, co věděl. A měl pocit, že pokud by nepřišel na to, o co šlo a co by měl vědět, zemřelo by ještě více lidí.

„Monsieur.“ Reida vytrhla ze zamyšlení žena středního věku se šálem přes ramena, která se jemně dotkla jeho ruky. „Krvácíte,“ řekla anglicky a ukázala si na čelo.

„Ach, merci.“ Dvěma prsty se dotkl pravého spánku. Obvazem prosákla malá ranka a kapka krve mu stékala po obličejí. „Potřebuju najít lékárnu,“ zašeptal si pro sebe.

Potom se zprudka nadechl, když mu myslí prolétla myšlenka: dva bloky dolů je lékárna a jeden blok nahoru je další. Nikdy v ní nebyl – alespoň ne podle jeho nevěrohodných vědomostí – ale jednoduše to věděl, stejně jako znal cestu k Pap's.

Po páteři až k zátylku mu přejel mráz. Ty neznámé vize v něm byly hluboko zakořeněné a přicházely na základě nějakého externího stimulu, výjevů, zvuků a vůní. Tentokrát však žádná vize nenásledovala. Byla to jednoduchá vzpomínka na informaci, stejná, jako když věděl, kam u každé značky zabočit. Stejná, jako když věděl, jak nabít Berettu.

Než se na semaforu rozsvítilo zelené světlo, rozhodl se. Půjde na tu schůzku a pokusí se získat co nejvíc informací. Pak se rozhodne, jak s nimi naloží – možná by je mohl nahlásit úřadům a očistit své jméno v souvislosti se čtyřmi mrtvými muži v tom sklepení. Nechat je zatknout zločince, zatímco on poletí domů za svými dětmi.

V drogerii si koupil tenkou tubu vteřinového lepidla, krabičku náplastových stehů, vatové tyčinky a make-up, který téměř odpovídal odstínu jeho kůže. Všechny zakoupené předměty si vzal s sebou na toalety a zamkl za sebou dveře.

Odloupl obvazy, kterými si ještě v domě tak chaoticky zavázal hlavu, a umyl si z ran zaschlou krev. Menší ranky stáhl náplastovými stehy. U větších zranění, které by za běžných okolností bylo třeba sešít, spojil konce rány k sobě prsty a vymáčkl na ně trochu vteřinového lepidla. Celou dobu u toho syčel skrz zaťaté zuby. Pak zhruba na třicet vteřin zadržel dech. Lepidlo příšerně páliło, ale po chvíli začala bolest ustupovat. Kontury obličeje zahladil make-upem, zvláštní pozornost věnoval ranám, které mu uštedřili jeho věznitelé. O tom, že by zcela zakryl své oteklé oko a pohmožděnou čelist, si mohl nechat leda zdát, ale takhle na něj na ulici alespoň nebude zírat tolik lidí.

Celý postup trval asi půl hodiny, během níž na dveře dvakrát někdo zaklepal (podruhé na něho nějaká žena křičela francouzsky, že „jejímu dítěti praskne močový měchýř“). V obou případech Reid jen zavolal zpátky: „Occupé!“

Když byl konečně hotov, znovu se prohlédl v zrcadle. Nevypadal ani zdaleka dokonale, ale alespoň to nepůsobilo, jako by strávil posledních pár dní v podzemní mučírni. Přemýšlel, jestli si radši neměl koupit tmavší odstín podkladu, aby vypadal ještě víc cizí. Věděl ten muž na telefonu, s kým se má setkat? Mohl by poznat, kdo je – nebo kdo říkali, že je? Ti tři chlapi, kteří přišli k němu domů, si očividně úplně jistí nebyli; museli ho zkontrolovat podle fotografie.

„Co to dělám?“ zeptal se sám sebe. Připravuješ se na setkání s nebezpečným zločincem, který je pravděpodobně známým teroristou, odpověděl mu hlas v jeho hlavě – nebyl to však ten nový, vtíravý hlas, byl jeho, hlas Reida Lawsona. Byl to jeho vlastní zdravý rozum, který se mu vysmíval.

Pak promluvila ta klidná, asertivní část jeho osobnosti, která se skrývala pod povrchem. Budeš v pohodě, řekla mu. Nic, co bys nedělal už dřív. Jeho ruka instinktivně sáhla po rukojeti zbraně zastrčené vzadu za jeho opaskem a skryté pod bundou. Tohle všechno už znáš.

Než odešel z drogerie, pobral ještě několik dalších věcí: levné hodinky, lahev vody a dvě čokoládové tyčinky, které zhltnul hned, jakmile vyšel z obchodu. Nebyl si jistý, kolik ztratil krve, a chtěl si udržet dostatečně vysokou hladinu cukru. Vypil celou lahev vody a pak se zeptal kolemjdoucího na čas. Nastavil hodinky a zapnul si je kolem zápěstí.

Bylo půl sedmé. Měl spoustu času na to, aby došel na místo setkání a připravil se.

* * *

Byl už skoro soumrak, když dorazil na adresu, kterou získal po telefonu. Pařížské domy v západu slunce vrhaly dlouhé stíny na celou ulici. Rue de Stalingrad 187 byl zapadlý bar v 10. čtvrti a nesl název Féline. Okna měl začerněná a fasáda na mnoha místech praskala. Byl postavený na ulici osázené převážně uměleckými ateliéry, indickými restauracemi a kavárnami v bohémském stylu.

Reid se zastavil s rukou na klíce. Jakmile tam vstoupí, nebude cesty zpět. Teď se mohl ještě otočit a odejít. Ne, rozhodl se, to udělat nemohl. Kam by šel? Zpátky domů, aby ho mohli vždycky znovu najít? A žít s těmi šílenými vizemi v hlavě?

Vešel dovnitř.

Zdi baru byly černo-červené a překryté plakáty z padesátých let, na kterých byly vyobrazené převážně ženy s vážným výrazem, cigaretové špičky a siluety. Na to, aby bylo v baru větší živo, bylo buď moc brzo nebo příliš pozdě. Těch několik málo osamělých patronů si povídalo tlumenými hlasy, skrčení nad svými drinky. Ze sterea za barem se linul melancholický blues.

Reid přešel místo očima zleva doprava a zpět. Nikdo se na něj ne díval a už vůbec nikdo typově nevypadal jako ti, kteří ho unesli. Vybral si malý stůl v zadní části místnosti a posadil se čelem ke dveřím. Objednal si kávu, přesto že pak před ním stála netknutá.

Shrbený starý muž sklouzl ze své barové židle a začal se šourat přes bar směrem k toaletám. Ten pohyb rychle upoutal Reidův pohled a pozorně si muže prohlédl. Táhne mu na sedmdesát. Dysplazie kyčelního kloubu. Zažloutlé prsty, namáhavé dýchání – kuřák. Jeho oči bez pohnutí hlavou přeletěly na druhý konec baru ke dvěma drsně vyhlížejícím mužům v pracovních kombinézách, kteří vedli tlumeným hlasem konverzaci o sportu. Tovární dělníci. Ten nalevo má nedostatek spánku, pravděpodobně otec velmi malých dětí. Muž napravo se nedávno porval, nebo minimálně někomu jednu vrazil; měl pohmožděné klouby. Aniž by o tom přemýšlel, přistihl se, jak zkoumá manžety jejich kalhot, jejich rukávy a způsob, jakým měli o stůl opřené lokty. Někdo se zbraní by se ji snažil chránit, skrýt, byť nevědomky.

Reid zatřepal hlavou. Už začínal být paranoidní a tyhle neustálé sledy cizích myšlenek tomu moc nepomáhaly. Pak si ale vzpomněl na svou příhodu s lékárnou, jak si vzpomněl na její polohu jenom tím, že si přál nějakou najít. Ozval se v něm hlas akademika. Možná se od toho dá něčemu přiučít. Možná by ses měl pokusit tomu otevřít, místo aby ses neustále bránil.

Servírka byla mladá, na první pohled unavená žena s bujnou hnědou hřívou. „Stylo?“ zeptal se, když kolem něj procházela, „ou crayon?“ Propiska nebo tužka? Sáhla si do neupraveného drdolu a podala mu propisku. „Merci.“

Uhladil ubrousek a přitiskl na něj špičku propisky. Tohle nepatřilo mezi jednu z těch nových dovedností, které nikdy neuměl; tohle byla ověřená taktika profesora Lawsona, kterou používal vždy, když si potřeboval na něco vzpomenout nebo si chtěl zlepšit paměť.

V myšlenkách se vrátil zpět ke konverzaci, pokud se tomu tak dalo říkat, s jeho třemi arabskými vězniteli. Snažil se nemyslet na jejich mrtvé oči, krvavou podlahu nebo ták s ostrými nástroji určenými k tomu, aby z něj mohli doslova vyřezat pravdu, kterou si mysleli, že ví. Namísto toho se zaměřil na verbální detaily a zapsal si první jméno, které si vybavil.

Pak si jej zamumlal pro sebe nahlas: „Šejk Mustafar.“

Černá zóna v Maroku. Muž, kterému celý život nechybělo bohatství ani moc a nezdáhal se šlapat po těch méně šťastných, bez milosti je drtit svými kroky – byl teď vyděšený k smrti, protože věděl, že ho můžeš pohřbít až po krk do písku a nikdo nikdy nenajde jeho kosti.

„Řekl jsem vám všechno, co vím!“ naléhá zoufale.

„Můj informátor tvrdí něco jiného. Říká, že bys mohl vědět sakra víc, ale mohl bys mít strach z nesprávných lidí. Víš co, Šejku... vedle v místnosti je můj kamarád. A začíná být hodně netrpělivý. Víš, má u sebe takové kladivo – vlastně j to malé kamenné kladívko, takové, které používají třeba geologové. Ale dělá skutečné divy s malými kostmi, klouby...“

„Přisahám!“ zalomil šejk bezmocně rukama. Vidíš v tom jasný náznak. „Slyšel jsem víc rozhovorů o tom plánu, ale byly v němčině, ruštině... nerozuměl jsem jim!“

„Víš, Šejku... výstřel zní v každém jazyce stejně.“

Reid se jako lusknutím prstů vrátil zpět do baru. V krku měl sucho. Tahle vzpomínka byla intenzivní, stejně živá a jasná jako jakákoliv vzpomínka na situaci, o které věděl, že ji skutečně zažil. A byl to jeho hlas, který tak nenuceně vyhrožoval a říkal věci, o kterých se mu nikdy ani nezdálo, že by mohl říct jiné osobě.

Plány. Ten šejk definitivně říkal něco o plánech. Ať už se mu v podvědomí skrývalo cokoliv, měl zcela zřetelný pocit, že k tomu ještě nedošlo.

Usrknul trochu teď už vlažné kávy, aby zklidnil své nervy. „Dobře,“ řekl si. „Dobře.“ Během jeho výslechu ve sklepení se ho vyptávali na kolegy agenty v akci a hlavou mu probleskla tři jména. Jedno z nich napsal a pak vyslovil nahlas: „Morris.“

V mysli se mu okamžitě zjevil obličej, muž kolem třicítky, pohledný a věděl o tom. Na rtech drzý úsměšek s jedním zvednutým koutkem. Tmavé vlasy načesané tak, aby vypadal mladší.

Soukromá přistávací plocha v Záhřebu. Morris sprintuje po tvém boku. Oba máte tasené zbraně, hlavně směřují dolů. Nemůžete dovolit, aby se ti dva Íránci dostali do letadla. Morris mezi jednotlivými skoky míří a dvakrát vystřelí. Jedna rána strefí lýtko a první muž padá k zemi. Doháníš toho druhého a tvrdě ho srážíš na zem...

Další jméno: „Reidigger.“

Klukovský úsměv, hladce učesané vlasy. Trochu větší břicho. Pokud by byl o pár centimetrů vyšší, nesl by takovou váhu lépe. Často si z něj dělají legraci, ale bere to s humorem.

Hotel Ritz v Madridu. Reidigger ti kryje záda, zatímco vykopáváš dveře a přistihneš tak muže s bombou nepřipraveného. Muž sahá po zbrani v psacím stole, ale ty jsi rychlejší. Chytáš ho za ruku a lámeš mu zápěstí... Později se ti Reidigger svěruje, že ten zvuk slyšel až venku na chodbě a obrátil se mu žaludek. Všichni se smějí.

Káva už byla studená, ale Reid si toho sotva všiml. Prsty se mu třáslly. Nebylo o tom pochyb; ať už se mu dělo cokoliv, tohle byly skutečné vzpomínky – jeho vzpomínky. Nebo něčí. Jeho věznitelé mu vyřízli něco z krku a nazvali to čipem pro potlačení paměti. To nemohla být pravda; tohle nebyl on. Tohle byl někdo jiný. V hlavě měl vzpomínky někoho jiného, které se mísily s jeho vlastními.

Reid opět přiložil propisku k ubrousku a napsal poslední jméno. Pak ho vyslovil nahlas: „Johanssonová.“ Do jeho mysli vplul tvar. Dlouhé blond vlasy, lesklé díky kondicionéru. Hladké, ostré lícni kosti. Plné rty. Břidlicově šedé oči. Obraz zablikal...

Milán. Noc. Hotel. Víno. Maria sedí na posteli, nohy složené pod sebou. Horní tři knoflíky její blůzky jsou rozepnuté. Vlasy má mírně rozčuchané. Nikdy dřív sis nevšiml, jak dlouhé má řasy. Před dvěma hodinami jsi ji sledoval, jak v přestřelce zabila dva muže, a teď tu sedí se Sangiovese

a Pecorino toscano. Vaše kolena se téměř dotýkají. Její pohled se setká s tvým. Ani jeden z vás nepromluví. Vidíš jí to v očích, ale ví, že ty nemůžeš. Ptá se tě na Kate...

Reid sebou cuknul, když mu ve spáncích začala tepat ostrá bolest rozlévající se po celé lebce. Ve stejnou chvíli se obraz rozplynul a zmizel. Pevně stiskl oči a přiložil si prsty na spánky, kde je držel celou minutu, dokud bolest neustoupila.

Co to sakra bylo?

Z nějakého důvodu se zdálo, že to byla právě vzpomínka na tuhle ženu, Johanssonovou, která dala vzniknout téhle krátké migréně. Reid cítil něco jako... touhu. Ne, bylo v tom něco víc – cítil vášeň, povzbuzenou vzrušením a možná také trochou nebezpečí.

Nemohl si pomoci, ale přemítal, kdo byla ta žena. Pak to ale nechal být. Nechtěl si přivodit další bolest hlavy. Namísto toho znovu přiložil pero k ubrousku a chystal se napsat poslední jméno – Zero. Tak ho ten Íránec nazval. Než ale stačil slovo napsat nebo vyslovit, tělem mu proběhl bizarní pocit. Postavily se mu chloupky na zátylku.

Někdo ho pozoroval.

Když znovu vzhlédl, uviděl, jak v tmavých dveřích Féline stojí muž, pohled upřený na Reida jako jestřáb na myš. Reidovi ztuhla krev v žilách. Někdo ho skutečně pozoroval.

Byl si jistý, že tohle je ten muž, se kterým se tu měl setkat. Poznal ho? Ti Arabové na první pohled rozhodně ne. Čekal tenhle muž někoho jiného?

Reid položil propisku na stůl. Pomalu a nenápadně zmuchlal ubrousek a upustil ho do svého poloprázdného šálku teď už studené kávy.

Muž jednou kývnul. Reid kývnul v odpověď.

Pak ten cizinec sáhl za sebe, pro něco, co měl zastrčené vzadu za opaskem.

Pátá kapitola

Reid se postavil tak prudce, že se jeho židle málem převrhla. Jeho ruka se automaticky sevřela kolem vzorované rukojeti Beretty, teplé od jeho zad. Jeho mysl na něj nepřičetně křičela. Tohle je veřejné místo. Jsou tu lidé. Nikdy dřív jsem z pistole nestřílel.

Než ale Reid stačil zbraň tasit, ten cizinec vytáhl ze zadní kapsy peněženku. Zakřenil se na Reida, očividně pobavený jeho lekavou povahou. Nevypadalo to, že by si toho kdokoliv jiný v baru všimnul, snad kromě servírky s tím vrabčím hnízdem na hlavě, která jen zvedla obočí.

Cizinec přišel k baru, položil na pult bankovku a zamumlal něco směrem k barmanovi. Pak se vydal k Reidovu stolu. Stál za prázdnou židlí notnou chvíli, na rtech mírný úsměšek.

Byl to mladý, nanejvýš třicetiletý muž s nakrátko ostříhanými vlasy a jednodenním strništěm. Postavu měl celkem hubenou a rysy strohé. Díky ostrým lícním kostem a vyčnívající bradě vypadal téměř jako karikatura. Nejvíc odzbrojující však byly brýle s rohovinovými obroučkami, které nosil a díky kterým působil jako Buddy Holly, který v osmdesátých letech vyrostl a objevil kouzlo kokainu.

Reid typoval, že to byl pravák; levý loket držel těsně u těla, což obvykle znamenalo, že mu z ramene visí pouzdro s pistolí tak, aby mohl v případě potřeby tasit pravou rukou. Levou rukou si přidržoval lem své semišové bundy, aby zbraň nebyla vidět.

„Mogu sjediti?“ zeptal se muž nakonec.

Mogu...? Reid mu neporozuměl ihned, jako tomu bylo s arabštinou a francouzštinou. Nebyla to ruština, ale blížilo se jí to natolik, aby si z kontextu dokázal odvodit význam slov. Muž se ho ptal, zda si může sednout.

Reid pokynul k volné židli naproti němu, muž se posadil, levý loket měl však celou dobu přitisknutý k tělu.

Jakmile se usadil, servírka mu přinesla sklenici piva jantarové barvy a postavila ji před něj. „Merci,“ poděkoval. Uculil se na Reida. „Vaše srbština není dobrá?“

Reid zakroutil hlavou. „Ne.“ Srbština? Předpokládal, že muž, se kterým, se měl setkat, bude Arab jako jeho únosci a ten vyslychající.

„Tak tedy anglicky? Ou francais?“

„To je na vás.“ Reid byl překvapen, jak klidně a vyrovnaně jeho hlas zněl. Srdce mu hrozilo vyskočit z hrudi, jak byl vyděšený... a pokud by měl být upřímný, cítil také náznak znepokojivého vzrušení.

Srbův úsměv se ještě rozšířil. „Líbí se mi toto místo. Je temné. Tiché. Jediný bar v této čtvrti, o kterém vím, že prodává Franziskaner. Je moje oblíbené.“ Zavřel oči a dlouze se napil ze své sklenice. Z hrdla mu uniklo spokojené zavrčení. „Que delicioso.“ Otevřel oči a dodal: „Nejste tím, koho jsem čekal.“

Reidovi se zhoupł žaludek na vlně paniky. Ví to, křičela na něj jeho mysl. Ví, že nejsi ten, s kým se tu měl setkat, a navíc má zbraň.

Jen klid, řekla ta druhá část, ta nová. To zvládneš.

Reid polknul, nějakým způsobem se mu ale podařilo udržet své ledově klidné vystupování. „To vy také ne,“ odpověděl.

Srb se zasmál. „To zní férově. Je nás ale mnoho, že? A vy – vy jste Američan?“

„Vyhnanec,“ odpověděl Reid.

„To my všichni, no ne?“ znovu se zasmál. „Před vámi jsem potkal jen jednoho Američana v našem hmm... jak je to slovo... konglomerátu? Ano. Takže pro mě to není nic divného.“ Mrknul.

Reid ztuhl. Nedokázal odhadnout, jestli to byl vtíp nebo ne. Co když věděl, že Reid není tím, s kým se měl setkat, a teď si s ním jenom pohrává nebo hraje o čas? Složil si ruce do klína, aby skryl své roztřesené prsty.

„Můžete mi říkat Jurij. Jak mám říkat vám?“

„Ben.“ Bylo to první jméno, které ho napadlo. Jmenoval se tak jeden učitel, kterému kdysi dělal asistenta.

„Tedy Bene. Jak jste začal pracovat pro Íránce?“

„S nimi,“ opravil ho Reid a pro efekt přimhouřil oči. „Pracuju s nimi.“

Jurij si opět loknul svého piva. „Jistě. S nimi. Jak k tomu došlo? Navzdory vašim společným zájmům jsou většinou, řekněme... uzavřená skupina.“

„Jsem důvěryhodný,“ řekl Reid bez mrknutí oka. Neměl nejmenší tušení, odkud se ta slova brala a byl překvapen, s jakým přesvědčením je dokázal vyslovit. Vycházela z něj s takovou lehkostí, jako by si je už někdy nacvičoval.

„A kde je Amad?“ zeptal se Jurij ledabyle.

„Nemohl dorazit,“ odpověděl Reid vyrovnaně. „Mám vás pozdravovat.“

„Dobře, Bene. Takže říkáte, že je hotovo.“

„Ano.“

Jurij se předklonil a přimhouřil oči. Reid ucítil z jeho dechu slad. „Potřebuju to slyšet přímo, Bene. Je ten chlap ze CIA mrtvý?“

Reid na chvíli ztuhnul. CIA? Jako ta CIA? Najednou všechny ty řeči o agentech v akci a víze o zadržování teroristů na přistávacích rampách a v hotelech dávaly daleko větší smysl, přestože jako celek to nechápal. Pak si uvědomil závažnost své situace a jen doufal, že nenalomil věrohodnost svojí šarády.

Také se předklonil a pomalu řekl, „Ano. Ten chlap ze CIA je mrtvý.“

Jurij se znovu nenuceně opřel a opět se usmál. „Dobře.“ Popostrčil si brýle na nose. „A ty informace? Máte je?“

„Řekl nám všechno, co věděl,“ řekl Reid. Všimnul si, že se mu prsty pod stolem už vůbec netřesou. Jako by jej teď ovládal někdo jiný, jako by si Reid Lawson přesedl na zadní sedadlo ve svém vlastním mozku. Rozhodl se, že s tím nebude bojovat.

„Mustafarova poloha?“ zeptal se Jurij. „A všechno, co jim řekl?“

Reid přikývl.

Jurij párkrát zamrkal v očekávání odpovědi. „Čekám.“

Ta skutečnost Reida zasáhla jako blesk z čistého nebe, když si dal dohromady těch několik málo informací. CIA v tom byla zapletená. Existoval nějaký plán, v rámci kterého zemře spousta lidí. Šejk o něm věděl a řekl jim – jemu – všechno. A ti, co unesli Reida, potřebovali zjistit, co šejk věděl. A to chtěl vědět i Jurij. Ať už šlo o cokoliv, muselo to být velké a Reid se připlctl přímo do středu toho něčeho... přestože tak nějak cítil, že to není úplně poprvé.

Dlouhou dobu nic neříkal, dost dlouho na to, aby Jurijovi pomalu zvadl úsměv na rtech a proměnil je v tenkou čáru. „Neznám vás,“ řekl Reid. „Nevím, koho zastupujete. Čekáte, že vám řeknu všechno, co vím, a pak prostě odejdu a budu věřit, že se to dostane na správné místo?“

„Jistě,“ řekl Jurij, „přesně tohle od vás čekám, je to hlavní důvod našeho setkání.“

Reid zakroutil hlavou. „Ne. Drahý Juriji, tak se mi zdá, že tyhle informace jsou příliš důležité na to, abychom s nimi hráli tichou poštu a doufali, že se dostanou k těm pravým uším ve správném pořadí. A jen abyste věděl, je jen jedno místo, kde jsou tyhle informace uloženy – přesně tady.“ Poklepal si prstem na svůj levý spánek. Byla to pravda; informace, které hledali, byly pravděpodobně pohřbené někde v jeho mysli a pouze čekaly, až se dostanou na povrch. „Také se mi zdá,“ pokračoval, „že teď, když tyhle informace má CIA, se naše plány budou muset změnit. Už mě nebaví dělat poštovního holuba. Chci jít do akce. Chci hrát skutečnou roli.“

Jurij na něj jenom zíral. Pak vybuchl ostrým hýkavým smíchem a uhodil dlaní do stolu tak prudce, až vylekal několik hostů. „Vy!“ pronesl a zahrozil prstem. „Vy můžete být vyhnanec, ale stejně máte typické americké ambice!“ Znovu se rozesmál a zněl při tom nemálo jako osel. „Co tedy chcete vědět, Bene?“

„Začneme tím, koho tady zastupujete.“

„Jak víte, že někoho zastupuji? Z toho, co víte, bych mohl být přímo vůdce. Původce celého velkého plánu!“ Rozpřáhl obě ruce v teatrálním gestu a znovu se zasmál.

Reid se křivě usmál. „To si nemyslím. Řekl bych, že jste ve stejné pozici jako já, přenášíte informace, vyměňujete si tajemství, chodíte na setkání do zapadlých barů.“ Taktika při výslechu – snažit se vztáhnout svou osobu k jejich situaci. Jurij dokázal mluvit několika jazyky a očividně mu chyběl ten tvrdý přístup, kterým se vyznačovali jeho vězňové. Přestože však byl v nižším postavení, stále věděl víc než Reid. „Co říkáte na dohodu? Vy my řeknete, co víte, a já vám řeknu, co vím já.“ Ztišil svůj hlas, až téměř šeptal. „A věřte mi. To co, vím já, byste měl vědět.“

Jurij si v zamyšlení začal hladit strniště na bradě. „Líbíte se mi, Bene. Což je, jak se to řekne... konfliktní situace, jelikož z Američanů se mi obvykle dělá zle.“ Ušklíbl se. „Bohužel pro vás vám nemůžu říct, co vím.“

„Tak mě zaveďte k někomu, kdo může.“ Ta slova z něj vyšla naprosto samovolně, jako by úplně přeskočila jeho mozek a přelétla přímo do jeho úst. Logická část jeho já (nebo spíš Lawsonova část) bezradně křičela v protest. Co to děláš?! Ber, co můžeš, a vypadni odsud!

„Nechtěl byste se se mnou projet?“ zeptal se Jurij a v očích mu zablýsklo. „Vezmu vás za svým nařízením. Tomu můžete říct, co víte.“

Reid zaváhal. Věděl, že by neměl. Věděl, že ani nechce. Stále tu ale byl ten bizarní pocit odpovědnosti a ten ledově klidný odstup v jeho podvědomí, který mu znovu říkal: Jen klid. Měl zbraň. Měl nějaké dovednosti. Dostal se už příliš daleko. A soudě podle svých dosavadních zjištění, tahle záležitost sahala o dost dál než k několika Íráncům ve sklepech v Paříži. Byl tu nějaký plán, ve kterém byla zapletená CIA, a nějakým způsobem věděl, že v konečné fázi bude spouště lidem ublíženo nebo huň.

Přikývl, čelist pevně zaťatou.

„Skvěle.“ Jurij dopil svou sklenici a postavil se, levý loket stále přitisknutý k tělu. „Au revoir,“ mávl na barmana. Pak se vydal směrem k zadnímu východu z Féline. Vedl je přes malou ošuntělou kuchyni a ven skrz ocelové dveře na ulici dlážděnou kostkami.

Reid ho následoval do noci. Překvapilo ho, že se setmělo tak rychle, zatímco seděl v baru. Na konci ulice stálo černé SUV, motor na volnoběhu, okna téměř tak černá jako stěny v baru. Zadní dveře se otevřely, než k nim Jurij stačil vůbec dojít, a vyskočily z nich dvě gorily. Reida nenapadlo, jak jinak je pojmenovat; oba byli ramenatí, obrovští a vůbec se nesnažili skrýt automatické pistole TEC-9, které se jim houpaly na postroji v podpaží.

„Jen klid, přátelé,“ řekl Jurij. „Tohle je Ben. Odvezeme ho za Otcem.“

Otec. Ve fonetické ruštině biologický otec. Nebo v technickém slova smyslu „stvořitel“.

„Pojďte,“ řekl Jurij bodře a poplácal Reida po rameni. „Je to velice příjemná jízda. Napijeme se spolu šampaňského. Jen pojdte.“

Reidovy nohy nechtěly poslouchat. Bylo to riskantní – příliš riskantní. Pokud s nimi nasedne do tohoto auta a přijdou na to, kdo je, nebo na to, že není tím, za koho se vydával, mohl by z něj být mrtvý muž. Jeho dcery budou sirotky a nejspíš se nikdy nedozví, co se s ním stalo.

Ale jaké měl vlastně možnosti? Nemohl dělat, že se najednou rozmyslel; to by bylo příliš podezřelé. Bylo vysoce pravděpodobné, že již dalece překročil hranici místa, ze kterého není návratu, jednoduše tím, že sem Jurije následoval. A pokud by dokázal hrát tuhle hru dostatečně dlouho, mohl by se dostat až ke zdroji – a přijít na to, co se to děje v jeho hlavě.

Vykočil směrem k SUV.

„Ah! Un momento, por favor.“ Jurij pokynul prstem své svalnaté eskortě. Jeden z nich zvedl Reidovi ruce do vodorovné polohy a druhý ho mezitím ohledal. Nejdříve našel Berettu zastrčenou vzadu za opaskem jeho kalhot. Pak sáhl Reidovi do kapes a dvěma prsty z nich vytáhl svazek bankovek a předplacený telefon a všechno podal Jurijovi.

„Tohle si můžete nechat.“ Srb mu vrátil peníze. „Zbytek si budeme muset prozatím ponechat my. Bezpečnost. Jistě chápete.“ Jurij si strčil telefon i zbraň do kapsy svého kabátu a Reid na sekundu zahlédl hnědou rukojeť jeho pistole.

„Chápu,“ řekl Reid. Teď byl neozbrojený a bez možnosti zavolat pomoc, pokud by to bylo potřeba. Měl bych utéct, pomyslel si. Prostě se rozběhnout a neohlížet se...

Jeden z ranařů mu sklonil hlavu a strčil ho dovnitř SUV. Oba dva muži ho následovali. Nakonec dovnitř nasedl Jurij, který za sebou zavřel dveře. Posadil se vedle Reida, zatímco jeho gorily se namáčkly vedle sebe naproti nim, zády ke směru jízdy těsně za řidičem. Od předního sedadla je dělila jen černá přepážka.

Jeden z naproti sedící dvojice se pootočil a zaklepal na přepážku klouby dvou prstů. „Otec,“ řekl chraplavě.

Ozval se charakteristický zvuk a zadní dveře se zamknuly. Na Reida dopadla plná tíha jeho situace. Nasedl do auta se třemi ozbrojenými muži, bez nejmenšího tušení, kam vlastně jedou, a s nevalnou znalostí toho, kým měl vlastně být. Převézt Jurije nebylo příliš těžké, teď ho ale vezli k nějakému šefovi... pozná snad on, že Reid není tím, za koho se vydává? Potlačil nutkání vyskočit, rozrazit dveře auta a utéct. Odsud nebylo úniku, alespoň ne v této chvíli. Bude muset počkat, až dorazí na místo, a doufat, že se odtud dostane v jednom kuse.

SUV se rozjelo napříč ulicemi Paříže.

Šestá kapitola

Jurij, který byl ve francouzském baru tak hovorný a čilý, byl během jízdy nezvykle zamlklý. Otevřel přihrádku vedle svého sedadla a vytáhl otřepanou starou knihu s potrhaným obalem – Machiavelliho Vladař. Reidova profesorská část měla chuť vyprsknout smíchy.

Dva ranaři naproti nim seděli tiše s očima upřenýma přímo před sebe, jako by se snažili vypálit do Reida díru. Rychle si zapamatoval jejich rysy: muž nalevo byl plešatý, bílé pleti, s tmavým zakrouceným knírem a prasečíma očima. Pod ramenem mu vyčníval TEC-9 a v kotníkovém pouzdře měl Glock 27. Klikatá jizva přes levé obočí nasvědčovala tomu, že nebyla zrovna odborně ošetřená (a nebylo nepravděpodobné, že Reidova bude po zahojení vypadat podobně po jeho zákroku se vteřinovým lepidlem). Národnost toho muže Reid nedokázal rozeznat.

Druhý ranař byl o několik odstínů tmavší pleti s neupraveným plnovousem a úctyhodným břichem. Jeho levé rameno bylo o trochu níž než pravé, jako by napadal na levý bok. Pod jednou paží měl také zastrčenou pistoli, žádné další zbraně Reid neviděl.

Cejch na jeho krku však viděl zcela zřetelně. Kůže na tom místě byla svráštělá a lehce vystouplá. Byl to ten samý symbol, který spatřil u toho arabského hromotluka ve sklepě v Paříži. Nějaký glyf, tím si byl jistý, nedokázal ho však rozeznat. Chlap s knírem nevypadal, že by takový měl, ačkoliv většinu krku mu zakrýval límec košile.

Jurij také neměl žádné znamení – Reid alespoň žádné neviděl. Límec Srbova semišového kabátu sahal vysoko. Mohl by to být znak pro postavení, pomyslel si. Něco, co si člověk musí zasloužit.

Řidič najel s autem na dálnici A4 a nechal Paříž zmizet v dáli. Mířili na severovýchod k městu Remeš. Díky tmavým sklům se noc zdála být ještě temnější; když opustili prozářené ulice Města světla, Reid si jen stěží mohl vytvářet orientační body. Musel se spoléhat na směrové ukazatele a značky, aby věděl, kam mají namířeno. Okolí se pomalu změnilo z jasného příměstského prostředí na prostou, vesnickou krajinu. Dálnice se mírně svažovala a po jejích stranách se rozprostíraly pole a farmy.

Po hodině jízdy v naprostém tichu si Reid odkašlal. „Je to ještě daleko?“ zeptal se.

Jurij přiložil prst ke rtům a pak se usmál. „Oui.“

Reidovy nozdry se zavlnily, ale nic víc neřekl. Měl se raději zeptat, jak daleko ho vezou; z toho, co si dal dohromady, usoudil, že míří přímo do Belgie.

Jak postupovali dál na sever, dálnice A4 přešla na A34, která se následně změnila na A304. Stromy, kterými byly posety venkovské pastviny, rostly stále hustěji a blíž jeden druhému. Široké smrky deštníkovitého tvaru následně zcela pohltily otevřenou krajinu plnou farem a postupně přešly v jednolitý les. Z kopců se stávaly hory a náklon cesty stále stoupal.

Znal tohle místo. Nebo lépe řečeno, znal tuhle oblast, nikoliv však díky svým novým zábleskům nebo implantovaným vzpomínkám. Nikdy tady nebyl, ale ze svých studií věděl, že dojeli do Arden, hornatého zalesněného regionu táhnoucího se mezi severovýchodní Francií, jižní Belgií a severním Lucemburskem. Byly to právě Ardeny, ve kterých se německá armáda roku 1944 pokusila zahájit svou obrněnou protiofenzívu přes hustě zalesněný region při pokusu obsadit město Antverpy. Byli zadrženi americkou a britskou armádou poblíž řeky Mázy. Následující vojenský střet byl pojmenován Bitva v Ardenách a byl poslední významnou německou ofenzivní akcí druhé světové války.

Navzdory tomu, jak závažná a beznadějná jeho situace byla nebo mohla brzy být, Reida z nějakého důvodu uklidňovalo přemýšlení o historii, jeho bývalém životě a jeho studentech. Pak ale jeho myšlenky znovu přeskočily k jeho dcerám, které teď byly někde samotné, vystrašené a bez nejmenšího tušení, kde je jejich táta nebo do čeho se namočil.

Reid brzy uviděl značku, na které stálo, že se blíží ke státním hranicím. Belgique, stálo na ceduli, a pod tím pak Belgien, België, Belgium. O necelé tři kilometry dál SUV zpomalilo a pak zastavilo u jednoduché malé budky s betonovou markýzou. Vykoukl z ní muž v silném kabátu a bavlněné čepici

a prohlédl si vozidlo. Pohraniční kontroly mezi Francií a Belgií byly na míle vzdálené tomu, na co byli zvyklí Američané. Řidič stáhl okénko a něco muži řekl, jeho slova však byla ztlumená přepážkou a okny. Reid zašilhal skrz ztmavené okno a zahlédl, jak řidič natahuje ruku a něco podává hraniční kontrole – bankovku. Úplatek.

Muž v čepici na ně mávl, že můžou jet.

Po pouhých několika kilometrech SUV sjelo z dálnice na úzkou cestu, která vedla paralelně s hlavní třídou. Reid si nevšiml žádné značky a cesta samotná byla bíděně upravená; pravděpodobně šlo o přístupovou cestu původně vytvořenou pro lesáky. Auto poskakovalo po hluboko vyježděných kolejkách. Ranaři sedící naproti Reidovi do sebe naráželi, ale svůj upřený pohled nepřerušovali.

Podíval se na levné hodinky, které si koupil v lékárně. Už byli na cestě dvě hodiny a čtyřicet šest minut. Minulou noc byl ve Spojených státech, pak se probudil v Paříži a teď byl v Belgii. Jen klid, utěšovalo ho jeho podvědomí. Není to nic, co bys už nezažil. Prostě dávej pozor a buď zticha.

Na obou stranách cesty nebylo vidět nic než hustý les. SUV dále pokračovalo nahoru a dolů po klikatých cestách na úbočích kopců. Reid celou dobu vyhlížel z okna a předstíral nudu, ve skutečnosti se však díval po jakýchkoliv orientačních bodech, které by mu řekly, kde je – nejlépe něco, co by mohl později popsat úřadům, pokud by to bylo třeba.

Před nimi se objevila světla, ze svého úhlu však neviděl jejich zdroj. SUV znovu zpomalilo a pak zlehka zastavilo. Reid uviděl černý plot z tepaného železa, každý jeho sloupek zakončený nebezpečným bodcem, táhnoucí se po obou stranách a mizící v temnotě. Vedle jejich vozidla stála malá strážnice postavená z tmavých cihel a skla a s jasným světlem, které osvětlovalo její interiér. Z domku vyběhl muž. Na sobě měl volné kalhoty, pea coat s límecem vztyčeným kolem krku a šálu zavázanou kolem hrdla až po bradu. Nijak se nepokoušel skrýt svou zbraň MP7 s tlumičem, která mu visela na popruhu přes pravé rameno. Jak se blížil k autu, dokonce ji pevně uchopil, ale hlaveň nepozvedl.

Heckler & Koch, produkční řada MP7A1, řekl hlas v Reidově hlavě. Sto osmdesáti milimetrový tlumič. Reflexní zaměřovač značky Elcan. Zásobník na třicet nábojů.

Řidič stáhl okénko a s mužem si vyměnili pár slov. Ten pak obešel SUV a otevřel dveře na straně, kde seděl Jurij. Sklonil se a nahlédl do vozu. K Reidovi se donesl odér žitné whiskey a ucítil ostré bodnutí mrazivého vzduchu zvenčí. Muž se na každého pasažéra podíval a jeho pohled se zastavil na Reidovi.

„Komunikátor,“ řekl Jurij. „Štoby uvidět nachaľnika.“ Ruština. Kurýr, chce vidět šefa.

Strážník na to nic neřekl. Zavřel dveře, vrátil se na své místo a stiskl tlačítko na malé konzoli. Černá tepaná brána zabzučela, odsunula se a černé SUV vjelo dovnitř.

Na Reida dolehla jeho situace v plné tíze a stáhlo se mu hrdlo. Šel na to setkání se záměrem získat informace o tom, co se mu dělo – nejen jemu, ale také o všech těch plánech a šejcích a cizích městech. Nasedl do tohoto auta s Jurijem a jeho dvěma gorilami, aby se dostal ke zdroji. Nechal je, aby ho odvezli mimo zemi a doprostřed regionu pokrytého hustými lesy. A teď byli za vysokou, hlídanou ostnatou bránou. Neměl nejmenší tušení, jak se odsud dostane, pokud se něco podělá.

Jen klid. Neděláš to poprvé.

To teda dělám! Pomyslel si bezmocně. Učím na univerzitě v New Yorku. Nevím, co dělám. Proč jsem to udělal? Moje dcery...

Prostě se podvol. Budeš vědět, co dělat.

Reid se zhluboka nadechl, aby uklidnil své nervy, moc to ale nepomohlo. Vyhlédl z okna. V temnotě okolí sotva viděl. Za bránou nebyly žádné stromy, ale nahradily je řady a řady hustého porostu vinné révy, které se obtáčely a ovíjely kolem do pasu vysokého mřížování... Projížděli vinicí. Jestli to byla skutečná vinice nebo jen kamufláž, netušil, ale aspoň to bylo něco rozeznatelného, něco, co by se dalo zahlédnout z helikoptéry nebo dronu.

Dobře. To se může později hodit.

Pokud bude nějaké později.

SUV se pomalu šinulo po šterkové cestě další zhruba dva kilometry, než vinice ustoupila. Před nimi vyrostla okázalá stavba, která neměla daleko k zámku, byla postavená z šedého kamene, s klenutými okny a s fasádou porostlou břechťanem. Na krátkou chvíli si Reid dovolil obdivovat překrásnou architekturu; stavba byla pravděpodobně dvě stě let stará, možná i více. Tady se ale nezastavili; namísto toho vůz tu impozantní budovu objel a pokračoval dál. Po dalším kilometru přijeli na menší pozemek a řidič vypnul motor.

Byli na místě. Kde přesně, to Reid netušil.

Jako první vystoupili ranaři následovaní Reidem a nakonec Jurijem. Mrazivý chlad mu vyrazil dech. Zatnul čelisti, aby mu necvakaly zuby. Jejich eskorta vypadala, že je takové věci vůbec netrápí.

Zhruba čtyřicet metrů od nich stála velká budova s plochou střechou, se dvěma patry a víc jak dvakrát tak široká. Neměla okna a stěny byly vyrobené z vlnitého plechu nabarveného na béžovo. Nějaké zařízení, usoudil Reid – možná na výrobu vína. Ale pochyboval o tom.

Jurij si se zavrčením protáhl končetiny. Pak se usmál na Reida. „Bene, chápu, že jsme nyní dobrými přáteli, ale přesto...“ Vytáhl z kapsy úzký pruh černé látky. „Musím na tom trvat.“

Reid jen pevně přikývl. Jakou měl jinou možnost? Otočil se tak, aby mu Jurij mohl páskou zavázat oči. Kolem jeho paže se sevřela silná, masitá dlaň – jedna z těch goril, bezpochyby.

„A teď,“ řekl Jurij, „pojďme za Otcem.“ Silná ruka ho postrčila kupředu a naváděla ho cestou k ocelové konstrukci. Na druhé straně cítil, jak se o něj otírá další rameno; ti dva ranaři ho měli v pasti.

Reid dýchal pomalu a pravidelně nosem a snažil se zůstat v klidu. Poslouchej, řekla mu jeho mysl.

Poslouchám.

Ne, poslouchej. Poslouchej a poddej se.

Někdo třikrát zabušil na dveře. Byl to tupý, dutý zvuk, jako úder do kopáku. Přestože nic neviděl, Reid si v duchu představoval, jak Jurij bouchá otevřenou dlaní na ty těžké, ocelové dveře.

Cinknutí odsouvané západky. Závan teplého vzduchu po otevření dveří. Náhlá směsice různých zvuků – cinkání skla, přelévání tekutiny, vrčení řemenů. Podle zvuku lis na víno. Zvláštní; zvenčí nic neslyšel. Vnější stěny té budovy jsou zvukotěsné.

Těžká ruka ho navedla dovnitř. Dveře se opět zavřely a západka se zasunula. Podlaha pod ním musela být podle pocitu z hladkého betonu. Jeho boty přistály v něčem mokřém. Octový zápach fermentace byl cítit nejvíce, za ním však vážala sladká a známá vůně vína. Tak tu skutečně vyrábějí víno.

Reid při cestě přes budovu počítal své kroky. Prošli dalšími dveřmi a za nimi na ně čekaly nové zvuky. Stroje – hydraulický lis. Pneumatická vrtačka. Zvonivý zvuk řetězů dopravního pásu. Odér fermentace ustoupil pachu maziva, motorového oleje a... Střelného prachu. Něco tady vyrábějí; pravděpodobně munici. Kromě toho tu však bylo ještě něco, něco známého, skrytého pod pachem oleje a prachu. Mělo to mírně nasládlý odér, jako mandle... Dinitrotoluen. Dělalí tady výbušniny.

„Schody,“ ozval se hlas Jurije blízko u Reidova ucha ve chvíli, kdy jeho holeň narazila na nejnižší schod. Těžká ruka ho stále naváděla, na ocelových schodech se ozývaly kroky čtyř párů nohou. Třináct schodů. Ať už tuhle budovu postavil kdokoliv, na pověřivost si nepotrpěl.

Nahoře byly další ocelové dveře. Jakmile se za nimi zavřely, zvuky strojů utichly – další zvukotěsná místnost. Někde poblíž hrála klasická klavírní hudba. Brahms. Variace na Paganiniho téma. Melodie nebyla dostatečně bohatá na to, aby ji vydávalo skutečné piano; nejspíš nějaký druh rádia.

„Juriji.“ Ozval se nový hlas, který se dal charakterizovat jako drsný baryton, lehce nakřáplý buď častým křikem nebo kouřením. Soudě dle ovzduší v pokoji to bylo to druhé. Případně obojí.

„Otče,“ řekl Jurij podlézavě. Mluvil rusky a rychle. Reid se musel hodně snažit, aby udržel tempo s Jurijovým přízvukem. „Přináším vám dobré zprávy z Francie...“

„Co je to za chlapa?“ dožadoval se hluboký hlas. Podle způsobu, jakým mluvil, se dalo říct, že ruština byla jeho rodný jazyk. Reid si nemohl pomoci, ale uvažoval, jaké spojení může být mezi těmi

Íránci a tímhle Rusem – nebo těmi gorilami v SUV a Jurijem, když už na to přijde. Možná obchod se zbraněmi, navrhl hlas v jeho hlavě. Nebo něco horšího.

„Tohle je ten Íránský poslíček,“ odpověděl Jurij. „Má ty informace, které hledáme—“

„Přivedl jsi ho sem?“ přerušil ho muž. Jeho hluboký hlas zahřměl místností. „Měl jsi jet do Francie a setkat se s Íránci, ne mi sem tahat nějaké chlapy! Všechno jsi svou blbostí mohl zkazit!“ Ozvalo se ostré křupnutí – silná backhandová rána přes obličej – a Jurij zalapal po dechu. „Musím popis tvé práce napsat na kulku, abych jej dostal do té tvé natvrdlé palice?!“

„Otče, prosím...“ zaškemral Jurij.

„Neříkej mi tak!“ zahřměl muž zuřivě. Ozvalo se natažení kohoutku – podle zvuku těžká zbraň.

„Neoslovuj mě žádným jménem před tímhle cizincem!“

„To není žádný cizinec!“ vyjekl Jurij. „Je to agent Zero! Přivedl jsem vám Kenta Steela!“

Sedmá kapitola

Kent Steele.

Na několik sekund, které působily spíš jako minuty, se rozhostilo ticho. Reidovi hlavou proběhlo několik výjevů, jako by mu je někdo přehrával automaticky. CIA. Tajné národní služby, Divize speciálních aktivit, Skupina pro speciální operace. Psychologické operace.

Agent Zero.

Pokud tě odhalí, je po tobě.

Nemluvíme. Nikdy.

Nemožné.

Prsty se mu opět roztřáslly.

Bylo to zkrátka nemožné. Věci jako vymazání nebo potlačení paměti nebo paměťové implantáty byly záležitostmi konspiračních teorií a hollywoodských filmů.

Teď na tom ale stejně nezáleželo. Celou dobu věděli, kým je – od setkání v baru přes jízdu autem do Belgie Jurij věděl, že Reid není tím, za koho se vydává. Teď tady stál se zavázanýma očima uvězněný za ocelovými dveřmi s nejméně čtyřmi ozbrojenými chlapy. Nikdo jiný nevěděl, kde je, nebo dokonce kdo je. Žaludek se mu stáhl nezvladatelným strachem a málem se mu udělalo zle.

„Ne,“ řekl ten hluboký hlas pomalu. „Ne, spletl ses. Hloupý Jurij. Tohle není ten chlap od CIA. Kdyby byl, už bys tady dávno nestál!“

„Pokud sem nepřišel dobrovolně za vámi!“ opáčil Jurij.

Něčí prsty uchopily pásku, kterou měl zavázané oči, a strhly ji. Reid zamžoural, když se mu do očí zabodlo náhlé ostré světlo ze zářivek nad hlavou. Zamrkal a pohlédl do obličeje muže kolem padesáti let věku, s prošedivělými vlasy, krátce zastříženým plnovousem a pichlavýma, kritickýma očima. Muž, pravděpodobně Otec, měl na sobě šedý oblek a košili rozepnutou u krku, takže mu z ní vyčuhovaly zakroucené šedivé chloupky, které mu rašily na hrudi. Stáli v kanceláři s tmavě červenými stěnami zkrášlenými kýčovitými malbami.

„Ty,“ řekl muž anglicky s těžkým přízvukem, „co jsi zač?“

Reid se trhaně nadechl a snažil se potlačit nutkání říct tomuhle muži, že jednoduše už ani sám neví. Namísto toho rozechvělým hlasem řekl: „Jmenuji se Ben. Jsem spojka. Pracuji s Íránci.“

Jurij, který zatím klečel na kolenou za Otcem, vyskočil na nohy. „Lže!“ zavřískl Srb. „Vím, že lže! Říká, že ho poslali Íránci, ale ti by nikdy nevěřili Američanovi!“ Jurij se ušklíbl. Z koutku úst mu po Otcově ráně vytékala stružka krve. „Ale já vím víc. Zeptal jsem se tě na Amada.“ Zakroutil hlavou a vycenil zuby. „Není žádný Amad.“

Reidovi přišlo divné, že tihle chlapi znali Íránce, ale nevěděli, s kým pracují nebo koho mohli poslat. Určitě byli nějak spojení, jak, to už neměl nejmenší tušení.

Otec si pod vousy mručel kletby v ruštině. Pak řekl anglicky: „Jurijovi říkáš, že jsi poslíček. Jurij říká mně, že jsi od CIA. Čemu mám věřit? Rozhodně nevypadáš tak, jak jsem si představoval agenta Zero. Přesto můj nanicovatý přísluhovač mluví pravdu: Íránci pohrdají Američany. Tohle pro tebe nevypadá dobře. Řekneš mi pravdu nebo tě střelím do kolene.“ Pozvedl těžkou zbraň – TIG série Desert Eagle.

Reidovi se na chvíli zastavil dech. Byla to hodně velká pistole.

Poddej se, pobídla ho jeho mysl.

Nebyl si jistý, jak by to měl udělat. Nebyl si jistý, co se stane, když to udělá. Naposledy, když ho ovládly tyhle nové instinkty, zemřeli čtyři muži a on měl úplně doslova na rukou krev. Z tohohle ale neviděl žádné východisko – alespoň jako Reid Lawson ne. Ale Kent Steele, ať už to byl kdokoliv, by si mohl dokázat poradit. Možná, že nevěděl, kým je. Na tom však nesešlo, pokud by nepřežil alespoň na tak dlouho, aby to zjistil.

Reid zavřel oči. Pokývl hlavou v tichém souhlasu, který dával hlasu ve své hlavě. Svěsil ramena a prsty se mu přestaly třást.

„Čekám,“ řekl Otec nekompromisně.

„Nestřelíte mě,“ prohlásil Reid. Byl až překvapený, jak klidně a vyrovnaně zněl jeho vlastní hlas. „Výstřel z téhle zbraně z takové blízkosti by mi nepoškodil koleno, ale utrl celou nohu, takže bych do pár vteřin vykrvácel.“

Otec pokrčil ramenem. „Jak že to vy Američani říkáte? Nemůžeš udělat omeletu, aniž bys—“

„Mám informace, které potřebujete,“ skočil mu do řeči Reid. „Šejkovu lokaci. Co mi řekl. Komu jsem to předal. Vím všechno o vašich plánech a nejsem sám.“

Otcovy koutky se zkroutily do nehezkého úsměvu. „Agent Zero.“

„Říkal jsem vám to!“ vzkřikl Jurij. „Vedl jsem si dobře, ne?“

„Sklapni,“ štěkl Otec. Jurij ucuknul jako zbitý pes. „Vezměte ho dolů a vytáhněte z něj všechno, co ví. Začněte s uřezáváním prstů. Nechci ztrácet čas.“

Za běžných okolností by hrozba toho, že mu někdo bude řezat prsty, v Reidovi vyvolala strach. Svaly mu na vteřinu ztuhly a vlasy vzadu na krku se mu postavily – ale ten nový instinkt proti tomu bojoval a nutil ho uvolnit se. Počkej, řekl mu. Počkej na příležitost...

Plešatý ranař úsečně kývl a znovu Reida popadl za paži.

„Idiote!“ vyštěkl Otec. „Nejdřív ho svažte! Juriji, ve skříni s dokumenty by mělo něco být.“

Jurij spěchal ke skříni se třemi šuplíky v rohu místnosti a zběžně se jimi prohrabal, až našel, co hledal – smotaný kus hrubého provazu. „Tady,“ řekl a hodil smotané lano plešatému.

Všechny oči se instinktivně zvedly ke smotku lana letícího vzduchem – oči obou ranařů, Jurije i Otce.

Ale ne Reidovy. Dostal šanci a využil ji.

Prohnul levé zápěstí a udeřil plešouna v ostrém úhlu do hrtanu masitou částí své dlaně. Ucítit, jak pod jeho ranou hrdlo povolilo.

Současně s prvním úderem vykopl nohu za sebe a patou udeřil vousáče do boku – do toho, na který napadl, jak si všiml na cestě z Belgie.

Plešatému se z úst vydralo vlhké zalapaní po dechu a ruce mu vylétly k hrdlu. Vousatý zavrčel, když se jeho tělo otočilo a spadlo na zem.

K zemi!

Provaz dopadl na zem a s ním i Reid. Jedním pohybem přešel do dřepu a tasil Glock z kotníkového pouzdra plešatého. Aniž by vzhlédl, vyrazil dopředu a udělal kotoul.

Sotva uskočil, malou kanceláři se rozlehla hromová rána, neuvěřitelně hlasitá. Výstřel z pistole Desert Eagle zanechal na ocelových dveřích kanceláře působivou prohloubeninu.

Reid po svém kotoulu skončil sotva několik desítek centimetrů od Otce a udělal další skok dopředu, přímo k němu. Než se Otec stačil otočit a zamířit, Reid ho zespondu chytil za ruku, ve které držel zbraň – nikdy nechytej ničí ruku s pistolí shora, to je nejlepší způsob, jak přijít o prsty – vyhodil ji nahoru a namířil pryč od sebe. Zbraň s hlasitým řevem opět vystřelila, tentokrát tak metr od Reidovy hlavy. V uších mu zvonilo, ale ignoroval to. Stočil zbraň dolů a do strany, hlaveň v opačném směru, a pozvedl ji k boku – spolu s Otcovou rukou.

Stařec zvrátil hlavu dozadu a zařval bolestí, jak mu křuplo v prstě, který měl na spoušti. Reidovi se z toho zvuku zvedl žaludek. Otcova zbraň dopadla na zem.

Otočil se, jednou paží chytil Otce pod krkem a použil ho jako štít, zatímco zpoza něj zamířil na dva rváče. Plešatý byl úplně mimo provoz, marně se snažil lapat po dechu a vtáhnout do svých plíc aspoň trochu vzduchu skrz proražený hrtan. Vousatému se ale podařilo uvolnit svůj TEC-9. Reid bez váhání vypálil tři střely v rychlém sledu, dvě do hrudi a jednu do čela. Čtvrtý výstřel ukončil trápení plešatého muže.

Reidovo svědomí na něj z koutů jeho mysli křičelo. Právě jsi zabil dva lidi. Dva další lidi. Jeho nové vědomí však bylo silnější a úspěšně potlačilo pocit nevolnosti i pud sebezáchovy do pozadí.

Panikařit můžeš později. Ještě jsme tu neskončili.

Reid dokončil otočku s Otcem před sebou, jako by tančili, a pozvedl Glock na Jurije. Bezradný poslíček se bezvýsledně pokoušel vymanit svůj Sig Sauer z podpažního pouzdra.

„Dost,“ nařídil mu Reid. Jurij ztuhl. „Ruce nad hlavu.“ Srbský poslíček pomalu zvedl ruce dlaněmi ven. Široce se usmál.

„Kente,“ promluvil anglicky, „jsme velmi dobří přátelé, nemám pravdu?“

„Vytáhni mou Berettu z kapsy a pošli mi ji po zemi,“ přikázal Reid.

Jurij si olízl krev z koutku úst a zatřepal prsty levé ruky. Pomalu sáhl do kapsy svého kabátu a vytáhl z ní malou černou pistolí. Nepoložil ji však na zem. Namísto toho ji držel, hlaveň namířenou dolů.

„Víte,“ začal, „tak se mi zdá, že pokud chcete informace, potřebujete alespoň jednoho z nás naživu, že?“

„Juriji!“ zavrčel Otec. „Udělej, co říká!“

„Na zem,“ zopakoval Reid. Nespustil z Jurije oči, ale měl obavy, zda někdo jiný z budovy neslyšel hlasité výstřely z Otcovy zbraně. Neměl zdání, kolik lidí bylo dole, ale kancelář byla zvukotěsná a všude kolem běžely stroje. Bylo docela dobře možné, že je nikdo neslyšel – nebo možná byli na tento zvuk zvyklí a nevěnovali mu valnou pozornost.

„Možná,“ řekl Jurij, „že vezmu tuhle zbraň a zastřelím Otce. Pak budete mít mě.“

„Jurij, niet!“ vykřikl Otec, tentokrát víc šokovaně než našťvaně.

„Vidíte, Kente,“ řekl Jurij, „toto není jako La Cosa Nostra. Spíš bych řekl... nespokojený zaměstnanec. Vidíte, jak se mnou zachází. Takže ho možná zastřelím a my dva spolu něco vymyslíme...“

Otec zatnul zuby a zahrnul Jurije přívalem nadávek, ale poslíček se začal šklebit ještě víc.

Reid začínal ztrácet trpělivost. „Juriji, pokud tu zbraň nepoložíš na zem, budu muset—“

Ruka Jurije se pohnula, byl to pouze náznak toho, že se ji chystá zvednout. Reidovy instinkty naskočily jako při automatickém řazení. Bez přemýšlení zamířil a vystřelil, jen jednou. Stalo se to tak rychle, že ho zpětný ráz pistole vylekal.

Asi na půl vteřiny si Reid myslel, že minul. Pak se z černé díry v Jurijově krku vyřinula krev. Padl na kolena a jednou rukou se stále snažil zastavit proud krve, ale bylo příliš pozdě.

Může trvat až dvě minuty, než člověk vykrváčí z přetržené krční tepny. Nechtěl vědět, odkud tuhle informaci má. Ale za pouhých sedm až deset sekund člověk omdlí ze ztráty krve.

Jurij zuchnul na podlahu. Reid se okamžitě otočil k ocelovým dveřím, hlaveň namířenou na jejich střed. Čekal. Jeho vlastní dech byl klidný a pravidelný. Na těle mu nevyrazila ani kapička potu. Zato Otec dýchal ostře a přerývaně a ohmatával si zlomený prst druhou rukou.

Nikdo další nepřišel.

Právě jsem zastřelil tři lidi.

Na to teď není čas. Vypadni odsud.

„Zůstaň,“ zavrčel Reid na Otce a pustil ho. Zbraň typu Desert Eagle odkopl do rohu místnosti, takže zajela pod skříňku s dokumenty. Pro takové dělo teď neměl žádný užitek. Nevzal si ani automatiky typu TEC-9, které u sebe měli dva ranaři; byly vysoce nepřesné, vhodné akorát tak na pokropení široké oblasti. Místo toho nohou odsunul Jurijovo tělo stranou a sebral Berettu. Glock si nechal a schoval jej do kapsy spolu s oběma rukama.

„Padáme odsud,“ řekl Reid Otci, „ty a já. Půjdeš první a budeš dělat, že je všechno v pořádku. Vyvedeš mě ven a nasedneme do nějakého slušného auta. Protože tyhle dvě,“ naznačil Reid pohyb oběma rukama, které byly pevně stisknuté kolem rukojetí zbraní, „budou obě namířené na tvou páteř. Udělej jeden blbej krok nebo řekni slovo mimo kontext a vysolím ti to přímo mezi obratle L2 a L3. Pokud budeš mít dostatečné štěstí a přežiješ, budeš do konce života ochrnutý. Rozuměls?“

Otec na něj zíral, byl ale dostatečně chytrý na to, aby přikývl.

„Dobře. Teď jdeme.“

Rus se zastavil u ocelových dveří ze své kanceláře. „Nedostaneš se odsud živý,“ řekl anglicky. „Měl bys doufat, že dostanu,“ zavrčel Reid. „Protože jinak se ujistím, že ty taky ne.“

Otec otevřel dveře a vykročil na podestu. Zvuky strojů se opět hlasitě rozezněly. Reid ho následoval ven z kanceláře na malou ocelovou platformu. Nahlédl dolů přes zábradlí a rozhlédl se po pracovišti pod nimi. Jeho úvaha – Kentova úvaha? – byla správná; dva muži pracovali u hydraulického lisu. Jeden byl u pneumatické vrtačky. Druhý stál u krátkého pásu a kontroloval elektronické komponenty, které se pomalu posouvaly k ocelové desce na konci. Další dva v bezpečnostních brýlích a latexových rukavicích seděli u melaminového stolku a pečlivě odměřovali nějaké chemikálie. S údivem si uvědomil, že byli směsicí všech možných národností – tři byli tmavovlasí a bílí, pravděpodobně Rusové, ale dva byli definitivně ze Středního východu. Muž u vrtačky byl Afričan.

Donesla se k němu mandlová vůně dinitrotoluenu. Vyráběli výbušniny, přesně jak si předtím odvodil z okolních pachů a zvuků.

Celkem šest. Pravděpodobně ozbrojení. Nikdo z nich se ani neobtěžoval zvednout pohled ke kanceláři. Nemůžou tu střílet – ne, když je tady Otec a všude kolem spousta těkavých látek.

To ale znamená, že já nemůžu taky, pomyslel si Reid.

„Působivé, že?“ řekl Otec s křivým úsměvem. Všiml si, jak si Reid prohlíží okolí.

„Hni se,“ přikázal mu.

Otec udělal krok a jeho bota zarachotila na prvním kovovém schodu. „Víš,“ řekl nenuceně, „Jurij měl pravdu.“

Dostaň se ven. Nasedni do SUV. Vyraz bránu a jed' jako o život.

„Potřebuješ jednoho z nás.“

Dostaň se zpátky na dálnici. Najdi policejní stanici. Zavolej Interpol.

„A ubohý Jurij je mrtvý...“

Předej jim Otce. Donuť ho mluvit. Očisti svoje jméno od vraždy těch sedmi lidí.

„Takže to tak vypadá, že mě nemůžeš zabít.“

Zavraždil jsem sedm lidí.

Ale v sebeobraně.

Otec došlápl na poslední schod, Reid mu byl v patách s oběma rukama v kapsách své bundy. Dlaně sevřené kolem pistolí se mu potily. Rus se zastavil a letmo se ohlédl přes rameno, aniž by se podíval na Reida. „Ti Íránci. Jsou mrtví?“

„Čtyři z nich,“ řekl Reid. V hluku vydávaném stroji se jeho hlas téměř vytratil.

Otec zamlaskal. „Jaká škoda. Ale vlastně... to znamená, že mám pravdu. Nemáš žádná vodítka, nemáš kam jinam jít. Potřebuješ mě.“

Otec se snažil Reida vyprovokovat. V prsou se mu vzedmula vlna paniky. Jeho druhé já, Kent Steele, však tuhle vlnu potlačil, jako by polykal prášek na sucho. „Vím všechno, co nám šejk řekl—“

Otec se tiše zachechtal. „Šejk, no jistě. Už ale víte, jak málo toho Mustafar věděl. Byl pouhým bankovním účtem, agente. Byl slabý. Myslíš si, že bychom mu svěřili náš plán? Pokud ano, proč jsi sem přišel?“

Reidovi na čele vyrazil pot. Přišel sem hledat odpovědi, ne však pouze o tomhle údajném plánu, ale také o tom, kým je. A našel už víc, než kolik nasmlouval. „Hni se,“ nařídil znovu. „Ke dveřím, pomalu.“

Otec sestoupil ze schodu a pomalu vykročil skrz místnost, ne však směrem ke dveřím. Namísto toho se vydal na pracoviště ke svým mužům.

„Co to děláš?“ dožadoval se Reid.

„Blafuješ a já tě prokoukl, agente Zero. Pokud se pletu, zastřelíš mě.“ Nehezky se usmál a udělal další krok.

Dva z pracovníků vzhledli. Z jejich perspektivy to vypadalo, jako by si Otec jednoduše povídal s nějakým neznámým mužem, možná obchodním partnerem nebo zástupcem jiné frakce. Žádný důvod k obavám.

V Reidově hrudi se vzedmula další vlna paniky. Nechtěl se vzdát svých zbraní. Otec byl pouhé dva kroky před ním, ale Reid ho nemohl jednoduše popadnout a odtáhnout ke dveřím – ne aniž by zalarmoval těch šest mužů. Taky nemohl riskovat střelbu v místnosti plné výbušnin.

„Da svidanija, agente,“ zazubil se Otec. Aniž by z Reida spustil oči, vykřikl anglicky: „Zastřelte toho chlapa!“

Další dva pracovníci vzhledli a zmateně těkali očima mezi sebou a Otcem. Reid nabyl dojmu, že tihle muži jsou skuteční pracovníci, ne pěšáci nebo bodyguardi jako ti dva ranafi, kteří leželi nahoře mrtví.

„Idioti!“ zařval Otec přes hluk strojů. „Tenhle chlap je od CIA! Zastřelte ho!“

Tím si získal jejich pozornost. Dvojice mužů za melaminovým stolem vyskočila a sáhla po zbraních v podpažních pouzdrech. Afričan u pneumatické vrtačky se sklonil a zvedl k rameni AK-47.

Jen co se pohnuli, Reid vyskočil dopředu a vytrhl obě ruce – i se zbraněmi – z kapes. Otočil Otce za rameno a přitiskl mu Berettu k levému spánku. Glock namířil na muže s útočnou puškou, ruku opřenou o Rusovo rameno.

„To není dobrý nápad,“ řekl hlasitě. „Víte, co se může stát, když se tady začne střílet.“

Pohled na svého šéfa se zbraní u hlavy pobídl i zbytek mužů k akci. Měl pravdu; všichni byli ozbrojení a teď na něj mířilo šest zbraní, od kterých ho oddělovalo jen Otcovo tělo. Chlap s kalašnikovem se nervózně ohlédl po svých spolupracovnících. Po spánku mu stékala kapka potu.

Reid udělal malý krok dozadu i s Otcem, kterého pobídl Berettou. „Je to prosté,“ řekl tiše. „Pokud tu začnou střílet, celé to tady vybuchne. A já bych neřekl, že se ti dnes chce umřít.“

Otec stiskl zuby a rusky zaklel.

Pomalou, krůček po krůčku, se stahovali ke dveřím, které vedly z budovy. Reidovi srdce div nevyskočilo z hrudi. Svaly měl samými nervy napjaté, ale uvolnily se, jakmile se znovu ozvala jeho druhá část a klidně ho přesvědčila, aby se uvolnil. Nebuď tak napružený. Zaťaté svaly zpomalují reakce.

S každým krokem, o který Reid s Otcem ustoupili, se těch šest mužů přiblížilo a udržovalo mezi nimi jen malou vzdálenost. Čekali na příležitost a čím víc se vzdalovali od strojů, tím nižší byla šance, že střelbou neúmyslně spustí výbuch. Nikdo nepromluvil, ozývalo se jen hlasité hučení strojů za nimi. Napětí ve vzduchu bylo téměř hmatatelné, elektrizující; věděl, že každou chvíli se může někdo přestat ovládat a začít střílet.

V tu chvíli jeho záda narazila na dvojité dveře. Udělal ještě jeden krok a štouchnutím je otevřel. Hlavní Beretty Otce nutil jít poslušně s ním.

Než se dveře stačily zavřít, Otec zavrčel na své muže: „Nesmí se odsud dostat živý!“

Pak za nimi dveře zapadly a ocitli se ve druhé místnosti – tam, kde vyráběli víno, ozývalo se cinkání lahví a v ovzduší se vznášel sladký odér révy. Jen co se dostali dovnitř, Reid se otočil s Glockem namířeným v úrovni hrudi, Berettu stále přitisknutou k Otcí.

Stroj na plnění a zavírání lahví běžel, byl však povětšinou automatizovaný. Jedinou osobou v celé rozlehlé místnosti byla unaveně vyhlížející Ruska se zeleným šátkem na hlavě. Jakmile spatřila zbraň, Reida a Otce, její oči se rozšířily hrůzou a zvedla obě ruce nad hlavu.

„Vypni to,“ řekl Reid rusky. „Rozumíš?“

Spěšně zakývala hlavou a přepnula dvě páky na ovládacím panelu. Stroje s vrčením zpomalily, až úplně zastavily.

„Jdi,“ řekl jí. Polkla a pomalu začala couvat ke dveřím. „Rychle!“ štěkl ostře. „Vypadni!“

„Da,“ zamumlala a rozběhla se k těžkým ocelovým dveřím, rozrazila je a vystřelila do noci. Dveře se s rezonujícím bouchnutím zavřely.

„A teď co, agente?“ zavrčel Otec anglicky. „Jak se odsud chceš dostat?“

„Sklapni,“ Reid namířil zbraň na dvojité dveře, které vedly do druhé místnosti. Proč ještě nepřišli? Nemohl pokračovat, pokud nevěděl, kde jsou. Jestli měla tahle budova zadní dveře, mohli na něj už čekat venku. Pokud by je pronásledovali, nebyla šance dostat Otce do SUV, kterým přijeli, a

odjet, aniž by jej zasáhli. Tady nehrozilo žádné nebezpečí výbuchu; pokud by dostali šanci, vystřelili by. Riskovali by, že by mohli zasáhnout Otce, aby se k němu dostali? Pocuchané nervy a zbraň nejsou dobrou kombinací pro nikoho, ani pro jejich nadřízeného.

Než se stačil rozhodnout, co udělá dál, fluorescenční lampy, které jim jasně svítily nad hlavou, zhasly a pohltila je naprostá tma.

Osmá kapitola

Reid vůbec nic neviděl. V celé budově nebyla žádná okna. Pracovníci ve vedlejší místnosti museli nejspíš vypnout pojistky, protože i zvuky strojů vedle úplně utichly.

Rychle natáhl ruku do míst, kde věděl, že by měl stát Otec a chytil ho za límec, než se stačil rozběhnout. Reid s ním trhnul zpět a Otcí unikl přidušený zvuk. V tu samou chvíli se rozsvítilo nouzové světlo, jednoduchá žárovka vyčnívající ze zdi přímo nad dveřmi. Celá místnost se ponořila do slabé, tajemné záře.

„Tihle chlapci nejsou hloupí,“ pronesl Otec tiše, „nedostaneš se odsud živý.“

Reidův mozek běžel na plné obrátky. Potřeboval zjistit, kde všichni jsou – nebo ještě lépe, potřeboval, aby přišli přímo za ním.

Ale jak?

Jednoduše. Víš, co máš dělat. Přestaň se tomu bránit.

Reid se zhluboka nadechl nosem a pak udělal tu jedinou věc, která mu v téhle situaci dávala smysl.

Střelil Otce.

Ostrý výstřel z Beretty se rozlehl jinak tichou místností. Otec vykřikl bolestí. Obě ruce mu vystřelily k levému stehnu – střela ho jen škrábla, ale rána hodně krvácela. Vyrazil ze sebe celou řadu ruských nadávek a kleteb.

Reid ho znovu popadl za límec a opět jím trhnul dozadu, až ho málem povalil na zem, a přinutil ho schovat se za stroj na plnění lahví. Čekal. Pokud byli muži stále vevnitř, zcela jistě výstřel uslyšeli a měli by přiběhnout. Pokud by nikdo nepřišel, znamenalo by to, že jsou venku a čekají na ně.

Odpověď na svou otázku dostal o pár vteřin později. Dvojitě dveře někdo z druhé strany kopnutím rozrazil, dost silně na to, aby třísky o zeď. První jimi prošel chlap s kalašnikovem, zdviženou hlavní rychle opisoval široké oblouky zleva doprava a zpět. Další dva vešli těsně za ním, oba ozbrojení.

Otec zavrčel bolestí a rukou si pevně svíral nohu. Jeho muži to uslyšeli a se zdviženými zbraněmi obešli roh stroje na plnění lahví. Otce našli sedět na zemi s bezvládnou nohou a bolestným syčáním skrz zaťaté zuby.

Reid tam však nebyl.

Rychle se proplížil kolem druhé strany stroje, přikrčil se a čekal. Berettu schoval do kapsy a místo ní vzal do ruky prázdnou lahev z pásu. Než se stačili otočit, rozbil lahev o hlavu nejbližšího stojícího pracovníka se středovýchodními kořeny. Zubaté hrdlo lahve zabodl do hrтанu druhého muže. Reidovi přes prsty skla jeho krev, když chlap naposledy zakašlal a spadl na zem.

Jeden.

Afričan s útočnou puškou se otočil, ale ne dost rychle. Reid předloktím odstrčil hlaveň stranou, přestože vzduch prořízla salva ran. Udělal krok dopředu, tasil Glock, přiložil ho pod jeho bradu a stiskl spoušť.

Dva.

Poslední střelou dorazil prvního teroristu – bylo zcela jasné, že přesně s takovým typem lidí se tu potkal – který stále ležel v bezvědomí na zemi.

Tři.

Reid ztěžka oddychoval a snažil se přinutit srdeční tep ke klidnějšímu tempu. Neměl čas zděsit se nad tím, co právě udělal, ani na to nechtěl myslet. Jako by profesor Lawson upadl do šoku a Reidovu mysl zcela ovládla ta druhá část.

Pohyb. Napravo.

Otec se vyplazil zpoza stroje a šátral po útočné pušce. Reid se rychle otočil a nakopl ho do břicha. Síla kopance Rusa úplně otočila. Chytil se za pohmožděný bok a sténal.

Reid zvedl kalašnikov. Kolik výstřelů z něj padlo? Pět? Šest. Byla to zbraň se zásobníkem na třicet dva nábojů. Pokud byl plný, stále jich měl k dispozici dvacet šest.

„Ani se nehni,“ řekl Otcí. K Rusovu velkému překvapení ho tam Reid nechal a šel zpátky do vedlejší místnosti skrz dvojité dveře.

Pracoviště, na kterém se vyráběly výbušniny, bylo ponořené do podobné červené záře vydávané nouzovým světlem. Reid kopnutím rozrazil dveře a okamžitě poklekl na jedno koleno – pro případ, že by někdo na vchod mířil zbraní – a s puškou zvednutou rychle přešel místnost zleva doprava. Nikdo tu nebyl, což znamenalo, že musel existovat nějaký zadní východ. Našel ho rychle – ocelové bezpečnostní dveře mezi schodištěm a jižní zdí. S největší pravděpodobností se daly otevřít pouze zevnitř.

Ti další tři byli někde venku. Byla to nebezpečná hazardní hra – neměl šanci odhadnout, jestli na něj čekají přímo za dveřmi, nebo jestli se pokusili obejít budovu a dostat se k předním dveřím. Potřeboval najít způsob, jak si sázku v téhle hře pojistit.

Tady se konec konců vyrábějí výbušniny...

V nejzajímavějším rohu na druhé straně místnosti, přímo za pásem, našel dlouhou dřevěnou bednu zhruba o velikosti rakve naplněnou polystyrenovou výplní. Opatrně ji rozhrnoval, až narazil na něco pevného a vytáhl to ven. Byl to matně černý plastový kufřík a on už teď věděl, co v něm najde.

Opatrně jej položil na melaminový stůl a otevřel ho. Víc než překvapení však cítil zlost, když poznal, že jde o bombu v kufru s nastaveným časovačem, který se však dal obejít pomocí spínače mrtvého muže, kdyby cokoliv selhalo.

Reidovi na čele vyrazil pot. Opravdu chci tohle udělat?

Hlavou mu probleskl nový výjev – afghánští výrobci výbušnin s ustřelenými prsty a celými končetinami v důsledku špatně vyrobených bomb. Budovy, které se proměnily v suť v důsledku jednoho špatného pohybu, jediného nesprávně zapojeného drátu.

Jakou máš jinou možnost? Je to buď tohle nebo tě zastřelí.

Spínač mrtvého muže byl malý zelený kvádr o velikosti kapesního nože s páčkou na jedné straně. Reid ho vzal do levé ruky a zadržel dech.

Pak ho stisknul.

Nic se nestalo. To bylo dobré znamení.

Ujistil se, že jeho sevřená pěst pevně drží stisknutou páčku (pokud by ji uvolnil, bomba by okamžitě vybuchla) a časovač kufříku nastavil na dvacet minut – tak dlouhou dobu stejně potřebovat nebude. Pak pozvedl kalašnikov v pravé ruce a vypadl.

Trhl sebou; zadní bezpečnostní dveře zaskřípaly v pantech, když je otevřel. Vyskočil do tmy s puškou zdviženou. Nikdo tam nebyl, alespoň ne za budovou, určitě ale uslyšeli nezaměnitelný zvuk otevírajících se dveří.

Reid měl sucho v hrdle a srdce mu bušilo jako o závod, zády ale zůstával přitisklý k ocelové stěně a opatrně se plížil k rohu budovy. Dlaň křečovitě sevřená kolem spínače mrtvého muže se mu potila. Pokud by ho teď pustil, s největší pravděpodobností by byl na místě mrtvý. Množství trhavin, ze které byla bomba vyrobená, by dokázalo zbořit zdi budovy a jeho srovnat se zemí, pokud by se dřív neobrátil v prach.

Včera byl můj největší problém udržet si devadesát minut pozornost mých studentů. Dnes v ruce svíral rozbušku od bomby, až mu běly klouby, a snažil se uniknout ruským teroristům.

Soustřed' se. Došel k rohu budovy a nakoukl za něj, zatímco se snažil splynout se stínou, co nejvíc to šlo. U východní stěny stála silueta muže se zdviženou pistolí. Na stráží.

Reid se znovu ujistil, že jeho ruka pevně svírá spínač. To zvládneš. Pak vystoupil na světlo, všem na dohled. Muž se rychle otočil a začal zvedat pistolí.

„Hej,“ řekl Reid a zvedl ruku – ne tu, ve které držel pušku, ale druhou. „Víte, co to je?“

Muž se zarazil a lehce naklonil hlavu. Pak se jeho oči rozšířily strachem natolik, že Reid v měsíčním světle viděl jeho bělma. „Spínač,“ zamumlal chlap. Jeho pohled zatěkal ze spínače k budově

a zase zpátky. Očividně došel ke stejnému závěru, jako předtím Reid. Pokud by tuhle páčku pustil, oba by byli ve vteřině mrtví.

Pracovník se vzdal plánu zastřelit Reida, namísto toho se otočil a rozběhl se k přední části budovy. Reid ho rychle následoval. Zaslechl několik výkřiků v arabštině: „Spínač! Má ten spínač!“

Obešel roh a stanul před budovou se zdviženým kalašnikovem, jeho hlaveň položenou v ohbí lokte, druhou rukou držel tlačítko mrtvého muže vysoko nad hlavou. Chlap, který mu utekl, se ani nezastavil; běžel stále dál po šterkové cestě, která vedla od budovy, a ochraptěle křičel. Další dva výrobci výbušnin čekali u vchodových dveří, očividně připravení Reida dorazit. Jakmile však vyšel zpoza rohu, jen na něj udiveně zírali.

Reid rychle obhlédl terén. Oba chlapi měli zbraně – Sig Sauer P365, rozšířený zásobník na třicet nábojů – žádný z nich ji však nezvedl. Jak předpokládal, Otec mezitím unikl předními dveřmi a momentálně byl na půli cesty k SUV. Kulhal a držel se za zraněnou nohu. Jedno rameno mu podpíral malý podsaditý muž v černé čepici – řidič, předpokládal Reid.

„Zahod'te zbraně,“ nařídil Reid, „nebo to odpálím.“

Výrobci výbušnin opatrně položili své zbraně do prachu na zemi. Reid z dálky slyšel výkřiky, víc hlasů. Od staré stavby se sem hnali další. Ta Ruska je pravděpodobně musela upozornit.

„Běžte,“ řekl jim, „řekněte jim, co se tady stane.“

Reid to dvěma pracovníkům nemusel opakovat. Dali se na rychlý úprk stejným směrem, kterým před chvílí utekl jejich stoupenec.

Reid přesunul svou pozornost k řidiči, který zrovna pomáhal kulhajícím Otci. „Stát!“ zařval na ně.

„Ne!“ vykřikl Otec rusky.

Řidič zaváhal. Reid pustil kalašnikov a vytáhl z kapsy své bundy Glock. Dostali se sotva na půl cesty k autu – zhruba dvacet metrů. Jednoduché.

Udělal několik kroků směrem k nim a zvolal: „Ještě včera jsem si nemyslel, že bych kdy dřív vystřelil ze zbraně. Ale vypadá to, že jsem dost dobrý střelec.“

Řidič byl rozumný muž – nebo možná zbabělec, případně obojí. Odstrčil Otce a bez cavyků jej nechal spadnout na šterkovou cestu.

„Klíče,“ dožadoval se Reid, „pusť je na zem.“

Řidičovy ruce se třásly, když sahal do vnitřní kapsy svého kabátu pro klíče od SUV a upustil je na zem ke svým nohám.

Reid mu pokynul hlavní pistole. „Zmiz.“

Řidič se dal na útěk. Z hlavy mu spadla černá čepice, ale nevěnoval tomu pozornost.

„Zbabělče!“ vyštěkl Rus.

Reid se ke klíčům dostal jako první a pak se postavil nad Otce. Hlasy se přibližovaly. Stará budova byla něco přes půl kilometru daleko; té ruské ženě mohlo trvat tak čtyři minuty, než se k ní pěšky dostala, a pak několik dalších minut, než ostatní doběhnou zpět. Matematika říkala, že má asi dvě minuty.

„Vstávej.“

Otec mu místo odpovědi plivl na boty.

„Jak chceš.“ Reid schoval Glock do kapsy, popadl Otce ze zadu za sako a táhl ho k SUV. Rus řval bolestí, když mu postřelená noha dřela o šterk.

„Nastup,“ neřídil Reid, „nebo tě střelím i do druhé.“

Otec si něco bručel pod vousy a syčel bolestí, ale nastoupil do auta. Reid za ním zabouchl dveře, rychle vůz oběhl a sedl si za volant. V levé ruce stále svíral spínač mrtvého muže.

Nastartoval motor a dupl na plyn. Pneumatiky se protočily na místě, až od nich odlétal šterk a prach, a pak vozidlo s trhnutím vyrazilo vpřed. Jen co se Reid dostal zpět na rovnou příjezdovou cestu, ozvalo se několik výstřelů, které ve sledu těžkých nárazů zazvonily o stranu spolujezdce. Okno – vpravo přímo vedle Otcovy hlavy – prasklo jako pavučina, ale nepovolilo.

„Idioti!“ zařval Otec. „Přestaňte střílet!“

Neprůstřelné, pomyslel si Reid. Samozřejmě. Věděl ale, že nevydrží věčně. Sešlápl plyn až na podlahu, SUV opět vyrazilo kupředu a s řevem se prohnalo kolem tří mužů po stranách, kteří pálili na auto. Když projížděli kolem dvou dělníků, kteří stále utíkali jako o život, Reid stáhl okénko na své straně.

Pak vyhodil spínač z okna.

Výbuch otřásl celým SUV, přestože už byli relativně daleko. Ten výbuch Reid ani tak neslyšel, jako spíš cítil hluboko uvnitř, jak mu otřásl vnitřnostmi. Letný pohled do zpětného zrcátka neukazoval nic jiného než intenzivní žluté světlo, jako by se díval přímo do slunce. V zorném poli mu chvíli plavaly jen tečky, ale přinutil se soustředit na cestu. K obloze se vznesla oranžová koule, která s sebou nesla ohromný oblak kouře.

Otci unikl trhaný, naštvaný povzdech. „Nemáš ani tušení, co jsi právě udělal,“ řekl tiše. „Jsi mrtvý muž, agente.“

Reid nic neřekl. Uvědomoval si, co právě udělal – zničil značné množství důkazů, které by moly svědčit proti Otci, jakmile ho předá úřadům. Otec se ale mylil; nebyl mrtvý muž, alespoň zatím ne, a ta bomba mu naopak pomohla dostat se pryč.

Zatím.

Před nimi se vztyčila stará budova, ale tentokrát nebyl žádný čas pozastavit se a obdivovat její architekturu. Reid se díval přímo před sebe, jen kolem ní projel. SUV skákalo na hrbolaté cestě.

Reidovu pozornost upoutala záře ve zpětném zrcátku. V jeho zorném poli se objevily dva páry světel vyjíždějících od staré budovy. Byly nízko k zemi a i přes řev svého auta slyšel typické vysoké řičení motoru. Sportovní auta. Znovu dupl na plyn. Budou rychlejší, ale SUV bylo na nerovný terén lépe vybavené.

Vzduch rozrazilo několik dalších výstřelů, které se setkaly se zadním nárazníkem. Reid sevřel volant oběma rukama, až mu pod napjatými svaly vystoupily žíly. Měl to pod kontrolou. Tohle dokázal zvládnout. Ta kovová brána nemohla být daleko. Přes vinici jel osmdesát osm kilometrů v hodině; pokud by udržel takovou rychlost, mohlo by to stačit, aby bránu rozrazil.

Jedna střela zasáhla zadní pneumatiku na straně řidiče. Ta vybuchla a SUV se prudce zakymácelo. Přední část auta se divoce stočila. Reid zaťal zuby a automaticky strhl volant na druhou stranu. Zadní část sebou smýkla, ale SUV se nepřevrátilo.

„Bože ochraňuj mě,“ zaúpěl Otec. „Tehle šílenec bude moje smrt...“

Reid znovu strhl volant a podařilo se mu vůz vyrovnat, ale pravidelné bouchání pneumatiky mu říkalo, že jednou jenom na ráfku a cárech gumy. Jejich rychlost klesla na šedesát pět kilometrů v hodině. Reid se snažil znovu přidat plyn, ale SUV sebou zatřásl a málem dostalo další smyk.

Věděl, že nedokážou udržet dostatečnou rychlost na to, aby bránu rozrazili. Jen by se od ní odrazili.

Je to elektrická brána, napadlo ho najednou. Ovládal ji ten strážný venku – ke kterému se už bezpochyby doneslo, že se bude pokoušet uniknout a bude tak připravený se svou zbraní – to ale znamenalo, že z tohoto pozemku musel existovat ještě jeden východ.

Jejich pronásledovatelé nepřestávali pálit a výstřely stále bubnovaly o jejich zadní nárazník. Reid zapnul dálková světla a zahlédl kovovou bránu, která se k nim rychle přibližovala.

„Chyt' se něčeho,“ varoval Reid. Otec se chytil rukojetí nad svým oknem a mumlal si pro sebe modlitby, zatímco Reid strhl volant prudce doprava. SUV dostalo na šterku další smyk. Ucítil, jak se obě kola na straně spolujezdce odlepila od země a na chvíli mu srdce vyskočilo až do krku v dojmu, že se převrátí na bok.

Auto ale ovládl a kola opět dopadla na zem. Šlápl na plyn a vjel přímo do vinného sadu. Pod koly se mu jako párátko lámaly treláže a vinná réva procházela předčasným lisem.

„Co to sakra děláš?!“ zavřískl Otec rusky. Když projížděli přes řady vysázených rostlin, auto s ním silně házelo. Dvě sportovní auta jedoucí za nimi s kvičením brzd zastavila. Nemohli jet za nimi, ne přes pole – ale pravděpodobně jim došlo, co Reid hledá a věděli, kde to najít.

„Kde je ten druhý východ?“ dožadoval se Reid.

„Jaký východ?“

Vytrhl z kapsy své bundy Berettu (nic lehkého v silně skákajícím autě) a přitiskl ji k Otcově postřelené noze. Rus zařval bolestí. „Tamhle!“ vykřikl a zahnutým prstem ukázal na severozápadní okraj pozemku.

Reid zadržel dech. Prosím, vydrž, pomyslel si zoufale. SUV bylo robustní auto, ale zatím mohli být rádi, že nezlomili nápravu.

Pak naštěstí vinice náhle skončila a ocitli se zpět na šterkové cestě. Světlomety ozářily druhou bránu vyrobenou z téhož tepaného železa. Tahle ale stála na kolečkách a zavřenou ji držel jednoduchý řetěz.

Tak, a je to tu. Reid zatnul čelist a znovu dupnul na plyn. SUV sebou zakymácelo. Otec zaskučel nějakou nesrozumitelnou kletbu. Předek auta narazil na kovovou bránu, rozrazil ji dokořán, až pravé křídlo vyletělo z pantů.

Reid si silně odlehčeně vydechl. Pak se ale ve zpětném zrcátku opět objevila světla – jejich pronásledovatelé byli zpět. Museli se vrátit a vzít to jinou cestou, pravděpodobně kolem druhé strany toho starého domu.

„Sakra,“ zasyčel Reid. Tímhle způsobem nemohl už dlouho pokračovat a pokud by odstřelili i druhou zadní pneumatiku, byl by v koncích. Cesta byla rovná a vypadalo to, že lehce stoupá. Také byla lépe upravená než cesta za branou, což znamenalo, že je ve sportovních autech doženou mnohem rychleji.

Stromy na pravé straně cesty začaly řídnout. Reidův pohled zatěkal směrem k okénku spolujezdce. Přísahal by, že přes prasklé sklo zahlédl něco třpytivého, jako... jako voda.

Hlavou mu probleskla vzpomínka, nebyl to však jeden z těch nových záblesků. Byla to skutečná vzpomínka profesora Lawsona. Jsme v Ardenách. Tady se odehrála Bitva o Belgii. Americké a Britské jednotky bránily mosty proti německým tankovým oddílům na řece...

„Máze,“ zamumlal Reid nahlas. „Jsme na řece Máze.“

„Co?“ zvolal Otec. „O čem to meleš?“ Pak se instinktivně přikrčil, když jeden výstřel prorazil zadní sklo.

Reid ho ignoroval, stejně jako výstřely. Jeho mozek běžel na plné obrátky. Co si vlastně pamatoval o Máze? Protékala úbočími hor, ano. A oni byli na kopci a mířili nahoru. Byly tam lomy. Červený mramor. Prudké útesy a strmé srázy.

SUV sebou vzdorovitě otřáslo. Z podvozku se ozval těžký a velmi znepokojivý lámavý zvuk.

„Co to je?“ vykřikl Otec.

„Láme se nám osa,“ odpověděl Reid. Soustředil se na vozovku před sebou. Měli velmi málo času...

Autem otřásl další náraz a málem ho strhl z cesty. To nebyl výstřel, pomyslel si Reid. Prostřelili nám druhou zadní gumu. Neměl čas a sjížděl z cesty. Hledal dostatečně širokou mezeru mezi stromy.

Ti ve sportovních autech se jim lepili na záda a museli si všimnout postřelené pneumatiky. Její zbytky se posunuly až na konec auta a setkaly se s jejich nárazníkem. SUV sebou lehce smýklo. Na krátkou chvíli Reid zvažoval možnost, že dupne na brzdu a nechá je nabourat do jejich auta. Díky chvilkovému rozptýlení by měl na své straně moment překvapení. Stále měl dvě zbraně. Ale ne; byla celkem vysoká šance, že jejich pronásledovatelé měli také neprůstřelné pokrytí jako SUV.

Dokázal vymyslet jen jednu cestu, jak se z tohoto dostat.

Ale to je nemožné, pomyslel si. To je šílenství.

Ne, není. Pořád to nechápeš? Byl jsi vycvičený, aby sis poradil v každé situaci. Byl jsi v každé situaci. Podívej, co jsi už dokázal. Nedochozí ti to? Ty jsi Kent Steele.

„Jsem,“ zamumlal. „Jsem.“ Nevěděl, jak je to možné a v mozku měl pořád neskutečný hokej, ale věděl, že tohle je pravda. Ten hlas v jeho hlavě měl pravdu. Z tohohle byla cesta ven.

Strhl volant doprava. SUV za skřípění a úpění sjelo na stranu. Reid ho nasměroval mezi dva úzké stromy, přímo k řece. „Až ti řeknu, že máš vyskočit z auta, být sebou to udělám.“

„Co to děláš?!“ vykřikl Otec. „Zešílels?“

„Možná.“ Auto sebou otřásl, až jim zacvakaly zuby, když se jim zlomila zadní náprava, ale v tu chvíli byla jejich hybná síla příliš vysoká, než aby se zastavili. Reid se jednou rukou chytil kliky u dveří a druhou řídil. „Ale jestli nechceš umřít, tak skočíš.“

Otec zakňoural další modlitbu a pevně zavřel oči.

Reid zatnul čelist. Jdeme na to. Sportovní auta za nimi s kvičením zabrzdila a jejich řidiči nevěřícně sledovali, jak se SUV přehnal přes okraj mramorového lomu a řítilo se osmnáct metrů hluboko vstříc temným vodám řeky Mázy.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.